

Liahona

**Hvorfor vi gjør
misjonærarbeid, s. 28**

Istedenfor å sørge, gleder vi oss, s. 14

Pionerer i Stillehavsområdet, s. 22

Klapperslangen i ryggsekken, s. 48

“Alle er født med Kristi lys, en veiledende innflytelse som gjør at enhver kan vite forskjell på rett og galt. Hva vi gjør med dette lyset, og hvordan vi reagerer på disse tilskyndelsene til å leve rettskaffent, er en del av jordelivets prøve.”

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, “Disse tingene vet jeg,” *Liahona*, mai 2013, 8.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Guds innhøsting**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi guddommelige misjon: Messias**

HOVEDARTIKLER

- 18 Vær frimodig og sterk**
Av eldste Yoon Hwan Choi
Ville de andre gardistene bli straffet hvis jeg ikke drakk alkoholen som befalet tilbød oss?
- 22 Pionerer i alle land: Tonga – et land som er innviet til Gud**
Av Harvalene K. Sekona
Kong George Tupou I innviet Tonga til Gud for 175 år siden. Tonganske hellige er fortsatt trofaste i dag.
- 28 Hvorfor deler vi evangeliet med andre?**
Av eldste D. Todd Christofferson
Å dele evangeliet med andre er ikke et program, det er en sak – Faderen, Sønnen og Den hellige ånds sak.
- 34 Guds evige pakt**
Finn ut hvordan pakten med Abraham virker i vår tid og gjennom tusenårsriket.

AVDELINGER

- 8 Notater fra konferansen, april 2014**
- 11 Profeter i Det gamle testamente: Job**
- 12 Vi taler om Kristus: Løftet om vår fremtid sammen**
Av Jarolyn Ballard Stout
- 14 Våre hjem, våre familier: Vi vet hvor han er**
Av Hernando Basto
- 16 Nytt fra Kirken**
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Jeg måtte erstatte min frykt med tro**
Av Katherine Nelson

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: Leslie Nilsson.

Annen omslagsside: Foto: Jason Lindsey.

42

42 Arbeid langsiktig

Av Dennis C. Gaunt

Du kommer ikke alltid til å være fornøyd med livets omstendigheter. Men du kan likevel være lykkelig.

46 Vår himmelske Fader sa nei – og ja

Av Angelica Hagman

Da Gud svarte "nei" på min bønn, sa han egentlig "ikke ennå".

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips: Ikke vær en sau!

60

48 De viktigste sannheter å kjenne

Av president Boyd K. Packer

Ikke ha en klapperslange i ryggsekken – fullstendig omvendelse er mulig.

52 Vår spalte

53 Plakat: Misjonærledsagere

54 Bananbrød-misjonærer

Av Mindy Raye Friedman

Bananbrød er velsmakende, men disse unge mennene har noe som smaker enda bedre.

56 Fra misjonsmarken: Et mirakel på flyplassen

Av Thomas E. Robinson III

Flyet skulle snart gå, og vi fikk ikke kjøpt billetter.

58 Spørsmål og svar

Mamma jobber hele dagen.

Hvordan kan jeg forbedre forholdet vårt?

60 Til styrke for ungdom: Du kan trosse tyngdekraften: Gå med tro

Av Bonnie L. Oscarson

Når vi konsekvent følger Kirkens normer, kan vi stå imot djevelens innflytelse.

62 Hvorfor ekteskap er fantastisk!

Av Ben og Rachel Nielsen

Vi elsker å være gift. Her er grunnen.

72

65 Et spesielt vitne: Er det nok nå at jeg bare tror at Kirken er sann?

Av eldste Jeffrey R. Holland

66 God idé

67 Jeg følte Den hellige ånd

Av Yichen

Min bror var såret. Hva kunne jeg gjøre?

68 Isas velsignelse

Av Mackenzie Van Engelenhoven

Isas far var ikke medlem av Kirken. Hun ønsket at ting var litt annerledes.

70 En fårete løve

Av eldste Kazuhiko Yamashita

Lambert trodde han var en sau til en ulv dukket opp.

71 Vår side

72 Venner over hele verden: Jeg er Kaloni fra Tonga

Av Amie Jane Leavitt

74 Bring Primær hjem: Sunne aktiviteter vil styrke min familie

Av Jennifer Maddy

76 For små barn: Elis venner

Av Jane Nickerson

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Writing and Editing Team: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Jennifer Grace Fallon, Matthew D. Flitton,
Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J.
Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller

adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:

liahona.lds.org.

*Liahona*s lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatiske, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalllesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2014 Vol. 78 No. 8. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North

Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is

\$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice

required for change of address. Include address label from a

recent issue; old and new address *must* be included. Send USA

and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center

at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be

taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:

Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address

changes to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

“Bananbrød-misjonærer,” side 54:

Vurder å lage bananbrød sammen med familien (eller en annen godbit som familien liker) og levere det til noen som familien føler seg inspirert til å dele evangeliet med. Du kan dele det samme budskapet som bananbrød-misjonærene gjør, gi en invitasjon til en aktivitet i Kirken eller legge ved et utdelingskort.

“Sunne aktiviteter vil styrke min familie,” side 74:

Tenk på å ha noen familiens hjemmeaftener denne måneden hvor barna får velge. Barna kan velge aktiviteter, leksjoner og emner som er mest interessante for dem, og bytte på å ha ansvaret. Oppmuntre hvert barn til å ta hensyn til andre familiemedlemmer når de velger aktiviteter og leksjoner.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Arbeid, 4

Bønn, 46, 67

Den hellige ånd, 56,
60, 67

Ekteskap, 12, 46, 62

Familie, 12, 14, 38, 53, 58,
62, 68, 74

Forsoning, 48

Guddommelig natur, 70

Handlefrihet, 42

Håp, 12, 14

Jesus Kristus, 7, 48

Lydighet, 18

Misjonærarbeid, 22, 28,
41, 53, 54, 56

Omvendelse, 48

Omvendelse til evangeliet, 14, 22,
28, 40

Pakter, 34

Patriarkalske velsignelser, 12

Pionerer, 22

Pornografi, 48

Prestedømme, 34, 39, 68

Prøvelser, 11, 12, 14

Rekreasjon, 74

Tro, 12, 14, 18, 60, 65, 80

Tålmodighet, 4, 11

Venner, 52, 76

Visdomsordet, 18

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det
første presidentskap

GUDS innhøsting

En kvinne som heter Christa, jobbet en gang i en liten frøbutikk. Hun elsket jobben. Hun undret seg over at hvert lite frø hun solgte, hadde evnen til å forvandle seg til noe ganske mirakuløst – en gulrot, et kålhode eller til og med et mektig eiketre.

Christa elsket å sitte ved datamaskinen og ta imot bestillinger og svare på spørsmål. Men en dag fikk hun en klage som forundret henne.

“Frøene virker ikke,” sa kunden. “Jeg kjøpte dem for to måneder siden, og fortsatt har ingenting skjedd.”

“Har du sådd dem i god jord og gitt dem nok vann og sollys?” spurte Christa.

“Nei, men jeg har gjort mitt,” svarte kunden. “Jeg kjøpte frøene. De har tross alt *garanti* for å vokse.”

“Men du har ikke sådd dem?”

“Nei, for all del. Da ville jeg blitt skitten på hendene.”

Christa tenkte på dette og fant ut at de ville måtte skrive retningslinjer for såing. Hun kom frem til at den første retningslinjen skulle være: “Du må følge instruksjonene for at frøene skal spire. Du kan ikke legge dem på hyllen og forvente at de skal vokse.”

Det tok ikke lang tid før en annen klage forundret henne.

“Frøene gir ingen avling,” påsto en kunde.

“Har du sådd dem i god jord?” spurte Christa. “Har du gitt dem riktig mengde vann og sollys?”

“Ja visst,” insisterte kunden. “Jeg har gjort alt det – nøyaktig slik det står på pakken. Men de virket ikke.”

“Skjedde det noe i det hele tatt? Spiret de ikke?”

“Ingenting skjedde,” sa kunden. “Jeg sådde dem akkurat som anvist. Jeg håpet å få tomater til middag. Nå er jeg veldig skuffet.”

“Vent,” svarte Christa. “Mener du at du sådde frøene i dag?”

“Ikke vær tåpelig,” svarte kunden. “Jeg sådde dem for en uke siden. Jeg forventet ikke å se tomater den første dagen – jeg var tålmodig. Jeg skal love deg at det har vært mye vanning og venting i mellomtiden.”

Christa skjønte at hun ville måtte legge til en ny retningslinje: “Disse frøene følger biologiens lover. Hvis du sår frøene i morgen og regner med å spise tomater senere denne uken, vil du bli skuffet. Du må være tålmodig og vente på at naturen skal gå sin gang.”

Alt gikk bra helt til Christa fikk nok en klage.

“Jeg er veldig skuffet over frøene dine,” sa kunden. “Jeg sådde dem akkurat som pakken anbefalte. Jeg ga dem vann, sørget for at de fikk solskinn og ventet til de endelig frembragte sin avling.”

“Høres ut som du har gjort alt riktig,” sa Christa.

“Det er vel og bra,” svarte kunden. “Men det jeg fikk, var zucchini!”

“Mine optegnelser viser at det var de frøene du bestilte,” sa Christa.

“Men jeg vil ikke ha zucchini, jeg vil ha gresskar!”

“Jeg forstår ikke.”

“Jeg sådde frøene i gresskar-åkeren min – den samme jorden som frembragte gresskar i fjor. Jeg roste plantene hver dag og fortalte dem hvor vakre gresskar de ville bli. Men i stedet for store, runde, oransje gresskar, fikk jeg lange, grønne zucchinier. Massevis av dem!”

Da gikk det opp for Christa at retningslinjer kanskje ikke var nok, det var nødvendig å fastslå et prinsipp: “Frøet du sår og tidspunktet for såingen, bestemmer avlingen.”

Innhøstingsloven

Apostelen Paulus underviste om Guds innhøsting:

“Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste.

Den som sår i sitt kjød, skal høste

fordervelse av kjødet. Men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden.

Men la oss gjøre det gode og ikke bli trette. For vi skal høste i sin tid, så sant vi ikke går trett” (Galaterne 6:7-9).

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Snakk med dem du besøker om hvordan Guds innhøstingslov gjelder relasjoner, omvendelse og vitnesbyrd, eller yrkes- og utdanningsmål.

Dere kan lese og overveie skriftsteder knyttet til denne loven, for eksempel Ordspråkene 11:18; 2 Korinterbrev 9:6 og Alma 32. Oppfordre dem til å gjennomgå tidligere mål og sette seg nye for å oppnå gode resultater. Hjelp dem å legge en plan for å handle konsekvent for å nå sitt langsiktige mål.

I nyere tid har Herren gitt oss ytterligere visdom og innsikt i denne uforanderlige loven:

“Det er en lov ugjenkallelig fastsatt i himmelen før denne verdens grunnvoll ble lagt som alle velsignelser er betinget av –

og når vi mottar en velsignelse fra Gud, er det ved lydighet mot den lov den er betinget av” (L&p 130:20-21).

Vi høster det vi sår.

Guds innhøsting er ufattelig strålende. Til dem som hedrer ham, kommer hans bugnende velsignelser i “godt mål, stappet, ristet og overfylt, [og] skal bli gitt dere i fanget ... For med det samme mål som dere har målt med, skal det måles igjen til dere” (Lukas 6:38).

Akkurat som jordiske frø trenger innsats og tålmodighet, gjør også mange av himmelens velsignelser det. Vi kan ikke legge vår religion på en hylle og forvente å høste åndelige velsignelser. Men hvis vi sår evangeliets normer og gir dem næring i familiens hverdag, er det stor sannsynlighet for at våre barn vil vokse opp og frembringe åndelig frukt av stor verdi for dem selv og fremtidige generasjoner.

Guds svar på våre bønner kommer ikke alltid umiddelbart – noen ganger synes de ikke å komme i det hele tatt – men Gud vet hva som er best for sine barn. Én dag vil vi uten tvil se klarere, og da vil vi se himmelens godhet og raushet.

I mellomtiden er vårt mål og store glede å gå i fotsporene til vår Mester og Frelser og leve et godt og foredlet liv, slik at den lovede og dyrebare avlingen av Guds uvurderlige velsignelser kan bli vår.

Vi høster det vi sår.

Dette er himmelens lov.

Dette er Guds innhøstingslov. ■

Planlegg din innhøsting

Guds innhøstingslov er at hvis vi ønsker noe senere, må vi arbeide for det nå. Hvis vi ønsker å dyrke en hage, må vi så frøene, vanne dem og beskytte dem mot ugress. Hvis vi ikke gjør dette, vil vi ikke få noen avling senere!

Denne hagen viser god “frukt” som du kanskje ønsker deg. På linjene nedenfor kan du skrive noen ting du kan gjøre denne måneden for å motta disse velsignelsene.

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du skal dele. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og roller styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige misjon: Messias

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap som beskriver aspekter ved Frelserens misjon.

Skriftene lærer oss at vi kan bo i Guds nærhet “ved Den Hellige Messias fortjeneste, barmhjertighet og nåde” (2 Nephi 2:8). *Messias* er “et arameisk og hebraisk ord som betyr ‘den salvede’ ... I Det nye testamente kalles Jesus for Kristus – det greske ordet som tilsvarende *Messias*. Det betyr den salvede profet, prest, konge og befrier.”¹

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum vitnet og sa: “Jeg vet at [Jesus Kristus] er Israels Hellige, den Messias som en dag vil komme tilbake i sin endelige herlighet for å regjere på jorden som Herrenes Herre og Kongenes Konge. Jeg vet at det ikke er gitt noe annet navn under himmelen hvorved et menneske kan bli frelst.”²

“[Jesus Kristus] er verdens Frelser og Forløser,” sa president Dieter F.

Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap. “Han er den lovede Messias. Hans liv var fullkomment, og han sonet for våre synder. Han vil alltid være ved vår side. Han vil kjempe våre slag. Han er vårt håp. Han er vår frelse. Han er veien.”³

Ytterligere skriftsteder

Johannes 1:38-41; 4:25-26, 40-42; 2 Nephi 6:13; 25:16-17

NOTER

1. Veiledning til Skriftene, “Messias”, scriptures.lds.org.
2. Jeffrey R. Holland, “Den eneste sanne Gud og Jesus Kristus, som han utsendte,” *Liahona*, nov. 2007, 42.
3. Dieter F. Uchtdorf, “En disippels vei,” *Liahona*, mai 2009, 78.

Tro, familie, hjelp

Fra Skriftene

Kristi kvinnelige disipler har vært vitner om hans rolle som Messias. Maria Magdalena var en Jesu Kristi disippel. Hun var den første til å se “at steinen var tatt bort fra graven” den morgenen Kristus oppsto. Hun “stod utenfor ved graven og gråt” etter at de oppdaget at legemet hans ikke lenger lå i graven.

Da “snudde hun seg og så Jesus stå der. Men hun visste ikke at det var Jesus.

Jesus sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hvem leter du etter? Hun trodde det var hagevokteren, og sa til ham: Herre, dersom du har båret ham bort, da si meg hvor du har lagt ham, så vil jeg ta ham!

Jesus sier til henne: Maria! Da vender hun seg og sier til ham på hebraisk: Rabbuni! Det betyr Mester.” Maria så at han ikke var hagevokteren, men Jesus Kristus, Messias. (Se Johannes 20:1-17.)

Overvei dette

Hvorfor er det viktig å forstå Frelserens rolle som Messias?

NOTATER FRA KONFERANSEN, APRIL 2014

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i april 2014, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige nummer) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler samt andre ledere i Kirken.

DOKTRINÆR KLARGJØRING

Sett Guds lover først

“Ordet *religion* betyr bokstavelig talt... ‘å knytte tilbake’ til Gud. Spørsmålet vi kan stille oss, er om vi er trygt bundet til Gud slik at vår tro synes, eller om vi faktisk er bundet til noe annet... Mange setter andre prioriteringer foran Gud... Guds lover må alltid være vår norm. Ved håndtering av kontroversielle saker skulle vi først søke Guds veiledning...

Fristelsen til å være populær kan

sette folkeopinionen foran Guds ord... Selv om ‘alle gjør det’, kan aldri galt bli riktig... Jeg ber om at dere må være trygt knyttet til Gud, og at hans evige sannheter for evig må være risset inn i deres hjerte.”

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, “La deres tro synes,” *Liahona*, mai 2014, 29, 30, 31.

Få ideer til å vurdere dine prioriteringer på lds.org/go/priorities814.

ET PROFETISK LØFTE

Håp

“Jeg foreslår at dere tenker både kort- og langsiktig når dere prøver å gi deres familie håpets arv... Det er ting dere kan gjøre tidlig, mens de dere er glad i er unge. Husk at daglig familie-bønn, familiens skriftstudium og å bære vitnesbyrd på nadverds-møtet er enklere og mer effektivt når barna er små... Etter alt vi kan gjøre i tro, vil Herren rettferdiggjøre våre håp om større velsignelser for vår familie enn vi kan forestille oss.”

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap: “En uvurderlig arv av håp”, *Liahona*, mai 2014, 25.

Finn ut hvordan du kan etterlate deg en arv til familien din på lds.org/go/legacy814.

GÅ OG GJØR DET

President Thomas S. Monson ba oss om å "ta oss tid til å lese konferansetalelene når de kommer på trykk i kommende numre av *Ensign* og *Liahona*, for de fortjener grundig repetisjon og studium."

Fra "Til vi ses igjen", *Liahona*, mai 2014, 115.

SETT INN DET SOM MANGLER

1. " _____, sammen med bønn, formidler kraften til å beskytte familier." Se lds.org/go/reeves814 eller Linda S. Reeves, "Beskyttelse mot pornografi – et Kristus-rettet hjem," 17.
2. "Kunnskap... kommer... bare gjennom personlig _____ og _____." Se lds.org/go/packer814 eller President Boyd K. Packer, "Vitnet," 94.
3. "Evangeliet er ingen byrde, det er vinger _____." Det bærer oss." Se lds.org/go/stevens814 eller Jean A. Stevens, "Frykt ei, jeg er med deg," 83.
4. "Lydighet... er et valg mellom _____ og Guds ubegrensede visdom og allmakt." Finn det ut på lds.org/go/perry814 eller se eldste L. Tom Perry, "Lydighet ved vår trofasthet," 103.

Svar: 1. Mormons bok; 2. bønn, overlevelse; 3. vinger; 4. vår egen begrensede kunnskap og kraft

TREKK PARALLELLER

Kjærlighet

Noen av de viktigste emnene blir tatt opp av mer enn én taler på general-konferansen. Her er det tre talere sa om kjærlighet:

- Til ungdom: "Fatt mot. Ren Kristus-lignende kjærlighet som strømmer fra sann rettferdighet, kan forandre verden." —Eldste Jeffrey R. Holland, "Kostnaden og velsignelsene ved å være en disippel," 8.
- Til kvinner: "Når vi ser utover våre forskjeller i alder, kultur og omstendigheter... vil vi bli fylt med Kristi rene kjærlighet." —Bonnie L. Oscarson, "Søsterfelleskap: Å, som vi trenger hverandre," 121.
- Til menn: "Vi... har forpliktet oss til å være et folk som elsker Gud og vår neste, og som er villige til å vise denne kjærligheten med ord og gjerning. Dette er kjernen i den vi er, som Jesu Kristi disipler." —President Dieter F. Uchtdorf, "Sover du gjennom gjenopprettelsen?" 61.

Finn ut hva president Monson og andre hadde å si om å vise kjærlighet til alle lds.org/go/love814.

Prestedømmet

“Prestedømmets kraft er til velsignelse for oss alle,” sa eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum i sin tale “Prestedømmets nøkler og myndighet”. “Prestedømsnøkler veileder kvinner så vel som menn, og prestedømsordinanser og prestedømsmyndighet gjelder

både kvinner og menn.” Fordi vi alle trenger å forstå prestedømmet bedre, forklarte eldste Oaks viktige prinsipper i sin konferansetale om prestedømmets kraft, nøkler og myndighet. Følgende spørsmål kan hjelpe deg å studere budskapet hans.

Spørsmål å overveie:

- Hva er prestedømsnøkler, og hvorfor er de nødvendige?
- Hvilken sammenheng er det mellom prestedømsnøkler og prestedømsmyndighet?
- Er prestedømmets velsignelser begrenset av kjønn?

Hva dette innebærer for meg:

- Hvilken myndighet blir delegert til meg når jeg får

oppgaver eller kall fra en som har prestedømsnøkler?

- Hvilket ansvar har jeg i nåværende stilling eller kall som jeg trenger å oppfylle?
- Hva kan jeg lære av denne talen om Guds kjærlighet til meg, og hvordan kan jeg dele den med noen som har spørsmål?

Du kan studere denne talen på lds.org/go/oaks814.

SVAR TIL DEG

På hver konferanse gir profeter og apostler inspirerte svar på spørsmål som Kirkens medlemmer kan ha. Bruk mai-nummeret, 2014 eller gå inn på conference.lds.org for å finne svar på disse spørsmålene:

- Hvordan besvarer oppstandelsen spørsmål om den sanne identitet til Jesus Kristus fra Nasaret? Finn det ut på lds.org/go/dtc814 eller se D. Todd Christofferson, “Jesus Kristi oppstandelse”, 111.
- Hvilken sammenheng er det mellom lydighet og handlefrihet? Finn det ut på lds.org/go/hales814, eller se Robert D. Hales, “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud,” 35.
- Hvilke velsignelser får vi når vi inngår og holder hellige pakter? Finn det ut på lds.org/go/wixom814, eller se Rosemary M. Wixom, “Å holde pakter beskytter oss, forbereder oss og gir oss styrke,” 116.

JOB

“Jeg vet ikke om noe som medlemmer av Kirken trenger mer enn de trenger den overbevisning og utholdenhet som Job hadde.”¹ – Eldste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) i De tolv apostlers quorum

Jeg var kjent som en mann som fryktet Gud og unngikk ugudelighet.² Herren velsignet meg med syv sønner og tre døtre, og han ga meg stor materiell rikdom, herunder “sju tusen sauer og tre tusen kameler og fem hundre par okser og fem hundre eselhopper, og [jeg] hadde en stor mengde tjenere”.³

Satan trodde at jeg ville slutte å være rettskaffen og at jeg ville forbanne Herren hvis jeg ikke lenger hadde timelig velstand. Herren tillot at Satan satte meg på prøve, men ville ikke tillate ham å skade meg fysisk. Satan lot mine husdyr bli stjålet eller drept, og sendte en sterk vind for å ødelegge huset mitt, og mine 10 barn som var inne i huset, ble drept. Istedenfor å forbanne Herren “sønderrev

[jeg] kappen [min]. [Jeg] klipte håret av hodet [mitt] og kastet [meg] ned på jorden og tilbad” Herren.⁴

Da Satan så at jeg ikke ville forbanne Gud, ønsket han å prøve meg med fysiske prøvelser. Herren lot Satan gjøre det, men ville ikke la ham ta mitt liv. Satan plaget meg med “smertefulle byller fra fotsålen til issen.”⁵ Jeg beholdt imidlertid min integritet, og nektet å forbanne Herren. Mine venner sørget sammen med meg.

Mine venner fortalte meg at min lidelse skyldtes min egen ugudelighet, og at jeg måtte omvende meg, men jeg visste at jeg var en rettferdig mann.⁶ Herren befalte senere mine venner å omvende seg. De fikk beskjed om å lage et brennoffer og la meg be for dem.⁷

Etter å ha sett min trofasthet, gjorde Herren slutt på mine store lidelser, og “økte alt det [jeg] hadde eid, til det dobbelte”.⁸ Jeg hadde nå “fjorten tusen sauer og seks tusen kameler og tusen par okser og tusen esler”, så vel som ytterligere syv sønner og tre døtre.⁹ Herren belønnet meg virkelig rikelig for min tro og tålmodighet.

Jeg har sett Herrens hånd i mitt liv, både i mine lidelser og i min velstand. Jeg vitnet frimodig og sa: “Jeg vet at min gjeløser lever, og som den siste skal han stå fram på støvet. Og etter at denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud.”¹⁰ ■

Selv om Job ikke var profet, kan hans liv, vitnesbyrd og utholdenhet under prøvelser være til inspirasjon for oss.

NOTER

1. Joseph B. Wirthlin, “Gi aldri opp,” *Lys over Norge*, jan. 1988, 6.
2. Se Job 1:1.
3. Se Job 1:2-3.
4. Se Job 1:7-22.
5. Job 2:7.
6. Se Job 22-27.
7. Se Job 42:7-9.
8. Job 42:10.
9. Se Job 42:12-13.
10. Job 19:25-26.

LØFTET OM VÅR FREMTID SAMMEN

Av Jarolyn Ballard Stout

Da min mann fikk diagnosen kreft, følte jeg at vår verden falt i grus. Hvordan skulle jeg klare meg alene med åtte barn å ta vare på?

Det var en overskyet søndagsmorgen, og jeg sto ved kjøkkenbenken og vasket opp etter frokosten. Mine to yngste barn så en film om Skriftene i stuen ved siden av kjøkkenet. Jeg sto i egne tanker, og kinnene mine var våte av tårer. Jeg kunne ikke få tankene bort fra kreften som hadde invadert hjemmet vårt. Min mann hadde kjempet mot den i flere år, men nå hadde den spredt seg. Min tro syntes å være vaklende. I hodet mitt svirret det en masse "hva om?"- tanker.

Plutselig avbrøt filmen om Skriftene tankene mine med ord uttalt med en beroligende stemme: "Ti, vær stille! ...

Hvorfor er dere så redde? Har dere ennå ikke tro?" (Markus 4:39-40).

Jeg slapp oppvaskkluten og snudde meg for å se på TV-en. Filmen handlet om Frelseren som stillet stormen. Det var som om ordene hadde blitt uttalt til meg av Frelseren selv. En følelse av varme og fred strømmet over meg. Det var en påminnelse om å holde fast ved den troen jeg hadde lært så mye om gjennom årene med kreft. Det var en tro som ble underbygget av ord i min patriarkalske velsignelse.

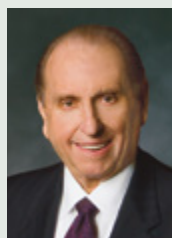
Jeg fikk min patriarkalske velsignelse da jeg var 15. En setning som da bare syntes å beskrive en del av mitt tempelekteskap, virket nå mer løfterik for meg. Den handlet om den rettskafne prestedømsbæreren jeg skulle gifte meg med, og sa at han ville "hjelp deg, veilede deg og bistå deg, ikke bare i din ungdom, men langt inn i din alderdom".

Når jeg leste og leste om igjen min patriarkalske velsignelse gjennom den mangeårige kampen mot kreft, ga denne setningen meg stort håp. Hver gang fikk jeg fornyet tro på løftet om vår fremtid sammen. Jeg husket den store trøsten Ånden hadde gitt meg da min mann fikk diagnosen. Jeg lærte

denne delen av min patriarkalske velsignelse utenat, og når kreftprøver kom tilbake med dårlige resultater, husket jeg dette løftet.

Jeg lærte å la Frelseren bære oss, jeg lærte at jeg stadig må anstrenge meg for å bevare troen, og jeg lærte å bekjempe voksende frykt med tro. Videoen den morgenen minnet meg på å stole på Herren.

Når jeg har tro, får jeg evnen til å la Jesus Kristus bære min byrde. Akkurat som Almas folk som var i trelldom, ikke følte byrden på sin rygg (se Mosiah 24:14), er det også vår families opplevelse av å kjempe mot kreften. Familien har vært i stand til å møte kreften uten å føle byrdene det kunne ha medført.

VI MÅ LÆRE SMERTEFULLE LÆRDOMMER

"Vanskeligheter kommer inn i vårt liv, problemer vi ikke forutser og som vi aldri ville velge. Ingen av oss er immune. Hensikten med jordelivet er å lære og vokse til å bli mer lik vår Fader, og det er ofte i de vanskelige stundene vi lærer mest, så smertefulle som lærdommene enn måtte være."

President Thomas S. Monson, "Gud vær med deg til vi ses igjen," *Liahona*, nov. 2012, 111.

Min mann gjennomgår fortsatt prøver for å spore kreftcellene eller for å finne mulige svulster. Vi har fortsatt legeregninger og de resterende bivirkningene av behandlingene. Og jeg ber fortsatt hver dag om at min mann ikke må ha mer kreft. Jeg ber om at vi må bli gamle sammen. Jeg sier også til vår himmelske Fader: "Skje din vilje."

Jeg vet ikke når den "alderdom" som er omtalt i min velsignelse, vil komme. Jeg håper at ordene i min velsignelse innebærer at min mann og jeg vil være i stand til å reise på

misjon når våre barn er voksne. Jeg håper de betyr at min mann vil leie hesten vår mens våre barnebarn rir på den, og vil gyngje barnebarna på fanget. Men jeg vet at når Gud tar ham fra denne jorden, vil det være når tiden er inne.

Jeg bekymrer meg ikke lenger for når "alderdommen" er. Det spiller ingen rolle. Jeg stoler på at Herren vil holde dette løftet i min patriarkalske velsignelse. Han har tatt vare på oss gjennom disse årene, og han vil ta vare på oss i fremtiden. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Hvis du ikke har mottatt din patriarkalske velsignelse, bør du vurdere å snakke med biskopen eller grenspresidenten om å få en. Hvis du har en patriarkalsk velsignelse, leser du og grunner du på den ofte? Har du tro på Herrens løfter?

VI VET HVOR HAN ER

Av Hernando Basto

Som evig familie vil vi alltid fokusere på Gud.

Da vi så ansiktene til to unge menn gjennom den øvre delen av døren til vårt hjem i Colombia, trodde vi de sto på noe for å se inn. Det gjorde de ikke, de var bare veldig høye! Vår tre år gamle sønn, Pablo Ezequiel, så forbausset opp på dem. På få dager ble de hans beste venner.

Vår familie – Ludy, min hustru, Erika, Yesica og lille Ezequiel – var på leting etter Herren. Vi etterlevde noen av evangeliets prinsipper allerede: Vi ba ved måltidene, vi ba som familie, og vi gjorde familieaktiviteter. Vårt liv bygget på samhold i familien. Da vi fikk besøk av disse to “store englene”, som Ezequiel kalte eldstene, bekreftet det vår praksis med å styrke familien og fokusere på Gud.

Med Skriftene som rettesnor, lærte eldste Fa og Fields oss veien. Vi hadde spurt Herren hvor vi skulle gå i kirken. Mormons bok og det gjengitte evangelium ga svar på alle spørsmålene vi hadde hatt i våre familiediskusjoner i årenes løp. Svarene passet perfekt, og vi ble snart medlem av Kirken. Ett år senere inngikk vi pakter og ble beseglet som evig familie i Bogotá Colombia tempel.

Vi følte enorm glede ved å vite at vi hadde fått våre barn inn på evangeliets vei. Ånden var tilstede i vårt liv og hjem, og Ezequiel, som da var fire, holdt en bønn som vi aldri vil glemme. Han sa: “Kjære himmelske Fader, vi takker deg for denne vakre lille gutten som jeg er. Amen.” Alle sa amen, smilte og klemte hverandre. Den lille gutten var vår glede.

I årene som fulgte, gjorde vi det til en vane å dra regelmessig til templet, og var i stand til å dra to eller tre ganger i året. Vi bor 420 km fra templet, men det har aldri virket langt for oss. Det var alltid stas for oss å forberede oss til å dra til templet. Slekthistorisk arbeid er en prioritert oppgave for våre barn, og de elsket å utføre dåp for de døde. Det var alltid ærbødige forberedelser og deretter en himmelsk opplevelse i Herrens hus.

Ezequiel vokste i ånd og tro. Hans mor var hans mest dyrebare skatt. Han hadde alltid en spesiell kompliment til henne. En dag sa han til sin mor: “Mamma, jeg elsker deg mer enn dinosaurbein!” Alle lo fordi det han likte aller best var å lete etter dinosaurbein.

Vår kjære sønn Ezequiel delte 14 år av sitt liv med oss, i evangeliet som forener oss. Han var alltid snar til å adlyde. Hans kjærighet strålte i hele hjemmet vårt. Hans søstre og de hellige i Skriftene var hans forbilder. Han var full av liv og aktivitet. Han

er fylt med kunnskap om at han ble kalt av Herren til å reise på misjon andre steder. Ezequiels begravelse var så spesiell at mange følte trang til å undersøke Kirken. Jeg håpet alltid at han ville utføre en misjon, og nå gjør han det. På grunn av frelsesplanen vet vi hvor Ezequiel er og hvem han er sammen med.

Vi fokuserer fortsatt på vår familie og på Gud. Det er vårt vitnesbyrd at Gud lever og har en plan for vårt liv. Vi må fortsette i tro. Fraværet av en vi er glad i minner oss på den guddommelige planen.

Noen av de mest trøsterike ord vi har funnet, ble uttalt av profeten Joseph Smith. Vi føler i vårt hjerte at de er sanne: "Herren tar mange bort selv når de er spedbarn, slik at de kan slippe menneskets misunnelse samt denne verdens sorger og ondskap, for de var altfor rene og skjønne til å leve her på jorden, og derfor har vi, hvis vi betrakter dette på riktig måte, grunn til å fryde oss og ikke til å sørge når de blir befridd fra det onde, for vi skal snart ha dem hos oss igjen" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Joseph Smith [2007], 176).

Håpet om å se Ezequiel igjen på oppstandelsens morgen gir oss mot og hjelper oss å holde ut de mørke dagene. ■

Artikkelforfatteren bor i Colombia.

For å se en inspirerende video om virkningen av Frelserens forsoning og oppstandelse, gå til easter.mormon.org.

gikk aldri glipp av Seminar-klassene sine. Han fylte hjemmet vårt med lykke. Han var ærbødig når han delte ut nadverden. Men vårt liv sammen ble forandret da Ezequiel ble kalt hjem til vår himmelske Fader. Vi savner ham mer enn vi kan beskrive.

En sjelden infeksjon tok ham fra oss. Til tross for den intense smerten ved hans bortgang, er vi sikre på at vi vil få være sammen med ham igjen. Vi har løftet som ble gitt oss i vår tempelbesegling. Tomrommet som hans bortgang har etterlatt seg,

NYTT FRA KIRKEN

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Nye områdeledere kalt

Det første presidentskap har kunn- gjort endringer i områdepresident- skaper med virkning fra 1. august 2014. Alle medlemmer av områdepresident- skapene er medlem av De syttis første eller annet quorum.

De sytti kalles ved åpenbaring, under ledelse av Det første president- skap, til å hjelpe De tolv apostler i deres tjeneste over hele verden.

“De syttis historie strekker seg tilbake til Det gamle testamente,” sa president Boyd K. Packer i De

tolv apostlers quorum.¹ Den første henvisning til De sytti finnes i 2 Mosebok 24:1, og de nevnes senere i 4 Mosebok 11:16-17, 25, hvor de blir samlet for å hjelpe Moses.

Under Kristi jordiske virke kalte han De sytti, instruerte dem på lignende vis som De tolv apostler, og sendte dem ut “foran seg” idet han forklarte at de som hørte deres røst, ville høre hans røst (se Matteus 10:1, 16-17; Lukas 10).

“Vi tror på den samme organisasjon

som fantes i den opprinnelige Kirke,” sa president Packer. “Og den omfattet syttier.” (Se 6. trosartikkel.) I dagens raskt voksende kirke har De sytti en viktig oppgave med å bistå De tolv. “Syttier kan ved delegasjon gjøre alt som De tolv ber dem om å gjøre,” sa president Packer.² ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, i “De tolv og De sytti, del 1: Åpenbaring og De syttis oppgave” (video), LDS.org.
2. Boyd K. Packer, i “De tolv og De sytti”.

De syttis presidentskap

Ronald A. Rasband

Bistår alle områder

L. Whitney Clayton

Utah nord
Utah
Salt Lake City
Utah syd

Donald L. Hallstrom

Nord-Amerika nordøst

Richard J. Maynes

Nord-Amerika nordvest
Nord-Amerika vest

Craig C. Christensen

Idaho
Nord-Amerika sentralt

Ulisses Soares

Nord-Amerika sydøst

Lynn G. Robbins

Nord-Amerika sydvest

Afrika sydøst

Stanley G. Ellis

Førsteråd- giver

Carl B. Cook

President

Kevin S. Hamilton

Annenråd- giver

Afrika vest

Terence M. Vinson

Førsteråd- giver

LeGrand R. Curtis jr.

President

Edward Dube

Annen- rådgiver

Asia

Randy D. Funk

Førsteråd- giver

Gerrit W. Gong

President

Chi Hong (Sam) Wong

Annenråd- giver

Asia nord

Koichi
Aoyagi
**Førsteråd-
giver**

Michael T.
Ringwood
President

Scott D.
Whiting
**Annenråd-
giver**

Brasil

Jairo
Mazzagardi
**Førsteråd-
giver**

Claudio R. M.
Costa
President

Marcos A.
Aidukaitis
**Annenråd-
giver**

Karibien

Claudio D.
Zivic
**Førsteråd-
giver**

J. Devn
Cornish
President

Hugo E.
Martinez
**Annenråd-
giver**

Mellom-Amerika

Adrián
Ochoa
**Førsteråd-
giver**

Kevin R.
Duncan
President

Jose L.
Alonso
**Annenråd-
giver**

Europa

Patrick
Kearon
**Førsteråd-
giver**

José A.
Teixeira
President

Timothy J.
Dyches
**Annenråd-
giver**

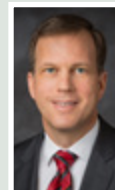
Europa øst

Randall K.
Bennett
**Førsteråd-
giver**

Bruce D.
Porter
President

Jörg
Klebingat
**Annenråd-
giver**

Mexico

Paul B.
Pieper
**Førsteråd-
giver**

Benjamin
De Hoyos
President

Arnulfo
Valenzuela
**Annenråd-
giver**

Midtøsten/Afrika nord

Bruce A.
Carlson

Larry S.
Kacher

**Administreres fra Kirkens
hovedkvarter**

Stillehavet

O. Vincent
Haleck
**Førsteråd-
giver**

Kevin W.
Pearson
President

S. Gifford
Nielsen
**Annenråd-
giver**

Filippinene

Shayne M.
Bowen
**Førsteråd-
giver**

Ian S.
Ardern
President

Larry J.
Echo Hawk
**Annenråd-
giver**

Syd-Amerika nordvest

W. Christopher
Waddell
**Førsteråd-
giver**

Juan A.
Uceda
President

C. Scott
Grow
**Annenråd-
giver**

Syd-Amerika syd

Jorge F.
Zeballos
**Førsteråd-
giver**

Walter F.
González
President

Francisco J.
Viñas
**Annenråd-
giver**

Av eldste Yoon
Hwan Choi
i De sytti

Vær frimodig OG sterk

“Lederen for presidentgarden har bekjentgjort at vi skal ha en stor fest fordi opptreden vår var så flott!” ropte en av gardistene.

Jeg burde ha blitt glad, men så snart jeg hørte nyheten, begynte jeg å be. Jeg visste at feiringen ville bli et drikkelag. Jeg var åndelig sterk nok til ikke å drikke, men jeg ville ikke at de andre gardistene skulle få det vanskelig på grunn av meg.

Militærtjeneste er obligatorisk for alle sørkoreanske unge menn, så jeg begynte i Hæren rett etter at jeg avsluttet min heltidsmisjon. Jeg ble plassert i presidentgarden. De andre gardistene visste at jeg aldri ville drikke noe alkoholholdig fordi jeg var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Da festen ble bekjentgjort, begynte de å bli nervøse fordi de ville komme i vanskeligheter hvis jeg ikke drakk når befalshavende ga ordre om å gjøre det på festen.

Det var tradisjon ved feiringer at kommandanten sto foran hver gardist, en om gangen, og fylte gardistens glass med brennevin. Så skulle gardisten holde opp glasset og si: “Takk, kommandant!” og drikke brennevinet i én slurk.

I Forsvaret er det å ikke følge enhver ordre fra en høyere offiser ulydighet, og kan medføre store problemer, ikke bare for den som er ulydig, men også for de andre troppsmedlemmene. I verste fall kunne ulydighet også gi fengselsstraff, og dette gjorde de andre gardistene nervøse.

Festen kom, og vi var 10 gardister som satt rundt bordet. Alle hadde et tomt glass foran seg. Jeg satt i den tredje stolen. Kommandanten kom inn og fylte det

ILLUSTRACIONER: MICHAEL S. PARKER

første glasset. Gardisten holdt opp glasset og sa: "Takk, kommandant!" Så drakk han.

Kommandanten kom til den andre gardisten og gjorde det samme. Så var det min tur. Jeg var beredt til å holde Visdomsordet, og jeg fortsatte å be i mitt hjerte for de andre gardistene. Da kommandanten fylte glasset mitt, sa jeg med høy røst: "Takk, kommandant!" Så skulle jeg til å si at jeg var lei meg og ikke kunne drikke.

I samme øyeblikk kom sekretæren hans inn og sa: "Det er telefon til deg." Kommandanten snudde seg mot ham og sa: "Jeg er opptatt."

Jeg holdt fremdeles glasset da sekretæren tilføyde: "Det er presidenten." Kommandanten svarte: "Å, ok", og gikk umiddelbart.

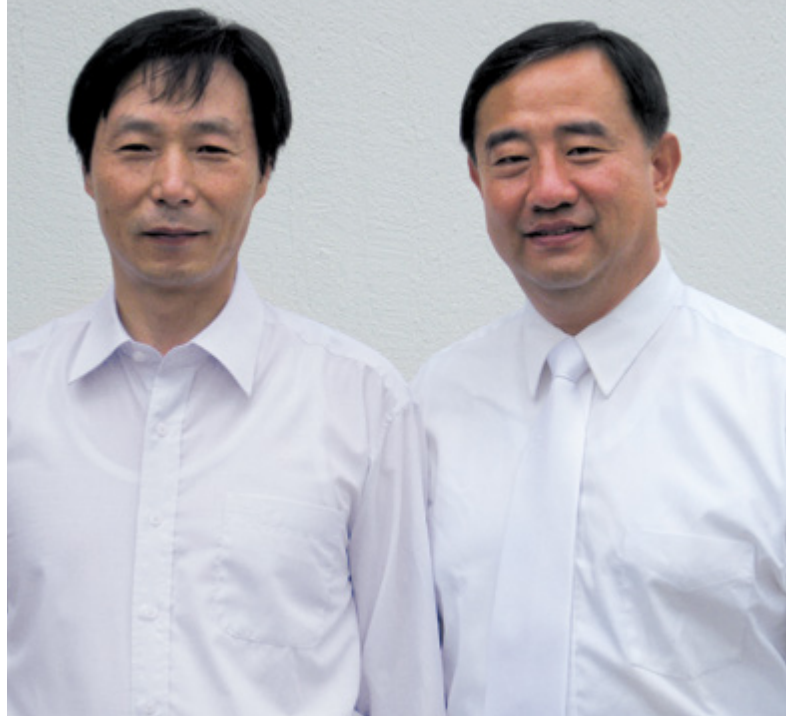
Plutselig byttet den andre vakten sitt tomme glass med mitt og drakk raskt brennevinet. Kort tid senere kom kommandanten tilbake, så mitt tomme glass og sa: "Å, du er ferdig allerede!" Så gikk han til den fjerde gardisten. Alle trakk pusten dypt og slappet av.

35 år senere, lenge etter at jeg var ferdig med min militærtjeneste, fikk jeg telefon fra en grenspresident i Sør-Korea. Han spurte meg om jeg husket en Park fra militærtjenesten.

"Klart jeg gjør," svarte jeg. Jeg hadde tjenestegjort sammen med Park, og han hadde respektert min tro og ofte beskyttet meg i vanskelige situasjoner.

Grenspresidenten ga meg Parks telefonnummer, og jeg ringte ham med en gang. Da jeg snakket med ham, fortalte Park meg at i løpet av vår tid sammen i presidentgarden hadde han sett et lys som strålte fra meg, og hadde følt at han skulle hjelpe meg. Hver gang han hadde hatt det vanskelig siden, sa han at han hadde tenkt på meg.

Park fortalte meg at han hadde to sønner som han ønsket skulle bli som meg. Han hadde til og med tatt med seg sønnene sine til kirken i et siste-dagers-hellig møtehus. En av dem hadde blitt døpt, selv om Park ikke hadde det. Denne sønnen var imidlertid nå mindre aktiv. Park ønsket hjelp og råd fra meg.

35 år etter at Park så meg utøve min tro mens vi tjenestegjorde i det militære sammen, døpte jeg ham som medlem av Kirken.

Jeg dro for å besøke Park en uke senere. Vi hadde en hyggelig samtale, og jeg begynte snart å møte sønnen hans og oppmuntre ham til å vende tilbake til Kirken. Han tok ydmykt imot rådene mine, ble aktiv og reiste på heltidsmisjon. Gjennom sine brev hjem mens han var på misjon, motiverte han faren og bidro til å forberede ham til dåpen. På en sommerdag året etter vårt første møte, døpte jeg Park som medlem av Kirken.

For et fantastisk mirakel! Deres liv hadde blitt forandret på grunn av troen som ble utøvd av en ung mann 35 år tidligere.

Unngå snarer og feller

I Det gamle testamente underviste Josva Israels barn om snarer og feller de ville støte på i en ugudelig verden:

"Da skal dere vite for visst at Herren deres Gud ikke mer vil drive disse folk bort for dere. Men de skal bli til en snare og en felle for dere og bli til en svøpe for deres rygg og til torner i deres øyne, inntil dere er utryddet av dette gode landet som Herren deres Gud har gitt dere" (Josva 23:13).

For meg var forventningen om problemene jeg kunne ha forårsaket for de andre gardistene, en felle som kunne ha fristet meg til å drikke alkohol. Men jeg valgte rett, og var beredt til å adlyde Visdomsordet uavhengig av konsekvensene.

MOT TIL Å STÅ FOR ET PRINSIPP

“Vi vil alle oppleve frykt, latterliggjørelse og motgang. La oss alle ha mot til å utfordre det som er populært, og mot til å stå for prinsipper. Mot, ikke kompromisser, gir oss Guds anerkjennelse. Mot blir en levende og tiltrekkende dyd når det ses ikke bare som villighet til å dø tappert, men også en beslutning om å leve anstendig.”

President Thomas S. Monson, “Vær frimodig og sterk,” *Liahona*, mai 2014, s. 69.

Jeg lærte av mine erfaringer i det militære at Herren vil velsigne og beskytte sine barn hvis vi er “frimodig[el] og sterk[el]” (Josva 1:6). Han beskyttet for eksempel israelittene da de krysset elven Jordan. Men først viste prestene som bar paktens ark, sin tro og sitt mot ved å gå ut i den oversvømte elven. Først da sa stoppet Herren vannet og fikk elven til å “stå som en vegg” (se Josva 3:13-17).

For å være frimodige og sterke, må vi “holde fast ved Herren” (Josva 1:6; 23:8). Vi holder fast ved Herren når vi studerer Skriftene enkeltvis og som familie, ber hver for oss og som familie, og har familiens hjemmeaften. Vi holder også fast ved ham når vi tar del i nadverden, for-edler våre kall, utfører tempelarbeid ofte, adlyder budene og omvender oss når vi kommer til kort. Disse vanene gjør det mulig for Den hellige ånd å være hos oss og hjelpe oss å gjenkjenne og unngå snarer og feller.

“Fra vi er svært unge, fastsetter de ansvarlige for vår omsorg retningslinjer og regler for vår sikkerhet,” har president Thomas S. Monson sagt. “Livet ville vært enklere for oss alle hvis vi ville følge slike regler fullstendig ...

Lydighet er et kjennetegn på profeter. Det har gitt dem styrke og kunnskap gjennom alle tider. Det er viktig for oss å innse at også vi har rett til denne kilden til styrke og kunnskap. Den er lett tilgjengelig for hver enkelt av oss i dag hvis vi adlyder Guds bud.”¹

Gå videre i tro

Kort tid etter at president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, ble kalt som generalautoritet, gikk han til eldste Harold B. Lee (1899-1973) for å få råd. President Packer fortalte:

“Han lyttet omhyggelig til problemet mitt, og foreslo at jeg skulle snakke med president David O. McKay [1873-1970]. President McKay ga meg råd med hensyn til hvilken retning jeg skulle gå i. Jeg var svært villig til å være lydige, men så ingen mulighet til å gjøre som han hadde rådet meg til å gjøre.

Jeg gikk tilbake til eldste Lee og fortalte ham at jeg ikke så noen mulighet til å bevege meg i den retningen

jeg ble rådet til å gå. Han sa: ‘Problemet med deg er at du vil se enden fra begynnelsen.’ Jeg svarte at jeg gjerne ville se minst et skritt eller to foran meg. Så kom lærdommen for livet: ‘Du må lære å gå til kanten av lyset, og deretter et par skritt inn i mørket. Da vil lyset dukke opp og vise vei.’”²

Som barn av vår himmelske Fader ønsker vi noen ganger å forstå i detalj de tingene som vi må akseptere eller gjennomføre i tro. Men vi trenger ikke å forstå alt. Vi trenger bare å gå fremover slik Herren har bedt oss om å gjøre, og slik israelittenes prester gjorde da de gikk ut i den oversvømte elven Jordan. Selv om vi ikke kan se eller forstå alle ting, vil Herren hjelpe oss å gå tørrskodd hvis vi er frimodige og sterke.

Vi vil ha styrke til å stå sterkt når vi etterlever hans ord – søker og følger hans veiledning i Skriftene og fra hans tjenere. Ja, vi lever “bak fiendens linjer”,³ men fienden kan ikke overvinne Herren, vår Frelser, som ble sendt for å hjelpe oss og frelse oss.

Jeg vet at vi kan være sanne disipler av Jesus Kristus ved å stå “lydige og sterke på vår Guds lære”.⁴ Når vi utøver mot til å gjøre det, står vi på hellige steder, uansett hvor vi er. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Lydighet gir velsignelser,” *Liahona*, mai 2013, 89, 90.
2. Boyd K. Packer, “The Edge of the Light,” *BYU Today*, Mars 1991, 22-23; se også *Det gamle testamente: Evangeliets lære – lærerhåndbok* (1996), 84.
3. Boyd K. Packer, “Råd til ungdom,” *Liahona*, nov. 2011, 16.
4. Robert D. Hales, “Stå sterkt på hellige steder,” *Liahona*, mai 2013, 51.

Tonga

ET LAND SOM ER INNVIET TIL GUD

Av Harvalene K. Sekona

Rektor ved Liahona ungdomsskole, Tonga

Mindre enn ti år etter at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble organisert i New York, vendte et øyrike tusenvis av kilometer unna i det enorme Stillehavet seg til kristendommen. I 1839 overlot kong George Tupou I av Tonga sitt land, sitt folk og sine etterkommere til Guds beskyttelse. Kongens erklæring “Gud og Tonga er min arv” ble Tongas motto. Religion spiller en stor rolle på Tonga på grunn av denne arven. Den dag i dag holder alle tonganere sabbaten hellig som en dag for gudstjeneste.

De første misjonærene

Mens de virket i Samoa misjon, fikk eldstene Brigham Smoot og Alva Butler i oppdrag å bringe det gjengitte evangelium til Tonga-øyene. Da de kom dit i 1891, fikk de audiens hos kong George Tupou I, som ga dem tillatelse til å forkynne Jesu Kristi evangelium. Med oppmuntrende utsikter ble flere misjonærer kalt til øyene, og de arbeidet ivrig med å spre evangeliet. Dessverre ble ikke Kirkens vekst like stor på Tonga som på de andre polyneisiske øyene Tahiti, Hawaii, New Zealand og Samoa. I 1897 ble misjonærene beordret tilbake til Samoa, og de få konvertittene på Tonga ble forlatt uten lederskap i Kirken for en tid.

Et folk blir husket

“Vet dere ikke at jeg, Herren deres Gud... husker dem som er på øyene i havet?” (2 Nephi 29: 7).

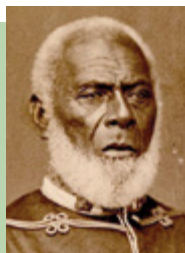

I 1891 møtte eldste Brigham Smoot og eldste Alva Butler kong George Tupou I og fikk tillatelse til å forkynne evangeliet blant folket hans.

bygge en ny skole, Liahona College, nå kjent som Liahona High School.

Den ble innviet i 1953 av eldste LeGrand Richards (1886-1983) i De tolv apostlers quorum, og skulle bli en "ledestjerne" for alle som kom dit, og den var med på å forberede unge mennesker til å bli ledere og øve god innflytelse på andre. Ved innvielsen var også dronning Salote Tupou III tilstede og ga sin støtte til skolen som et redskap for å bygge en "kristen sivilisasjon" som forener mennesker fra alle samfunnslag. Siden skolen ble opprettet har tusenvis av tidligere elever fra Liahona High

► 1839: Kong George Tupou I forplikter Tonga til kristendommen.

1891: De første siste-dagers-hellige misjonærer sendes til Tonga.

1892: Den første konvertitt, Alipate, blir døpt og bekreftet.

1897: Misjonen blir stengt, og misjonærene vender tilbake til Samoa.

◄ 1907: Misjonærarbeidet gjenopptas; Kirken åpner en skole i Neiafu.

Herren glemte ikke de hellige på øriket Tonga. I 1907 kom eldste Heber J. McKay og eldste W. O. Facer til Neiafu, Vava'u, hvor de startet en gren og en liten skole. Snart begynte misjonærarbeidet å blomstre, og en rekke grener og Kirkens skoler ble opprettet på flere av øyene i løpet av de neste årene.

Som i andre deler av verden, har Kirken på Tonga opplevd motstand, men denne gangen var evangeliet kommet for å bli. Etter hvert som misjonærarbeidet blomstret, ble Kirkens ledere kalt blant de lokale tonganske medlemmene, slik at når utlendinger ble evakuert, som under andre verdenskrig, kunne Kirken fortsette å utvikle seg.

En kristen sivilisasjon bygges opp

Etter hvert som evangeliet spredte seg ut over øyene, ble det opprettet forskjellige skoler som ble drevet av Kirken. I 1947 leide Kirken en stor eiendom og begynte å

School vært misjonærer, Kirkens ledere og prominente samfunnsledere.

I dag driver Kirken to videregående skoler på Tonga: Liahona High School på hovedøya Tongatapu, og Saineha High School på øya Vava'u. Kirken driver også fem ungdomsskoler: tre på Tongatapu, en på 'Eua og en på Ha'apai.

En profeti går i oppfyllelse

Da president David O. McKay (1873-1970) og hans hustru Emma Ray besøkte Tonga i 1955, behandlet de hellige dem som kongelige. Dette var første gang en Kirkens president hadde besøkt øyene. Under deres korte besøk på Tongatapu og Vava'u holdt de møter med medlemmene og følte deres kjærlighet og hengivenhet da tonganerne fremførte musikk og dans, holdt taler og arrangerte festmåltider. Under president McKays besøk til de hellige på Vava'u ble han inspirert til å fortelle at han hadde sett et syn av "et tempel på en av disse øyene, der medlemmer av Kirken kan gå

og motta velsignelsene ved Guds tempel.” Ett medlem skrev om tonganernes reaksjon: “Hele forsamlingen brast i gråt.”¹

Nesten 30 år senere, i august 1983, ble Nuku'alofa Tonga tempel innviet av president Gordon B. Hinckley (1910-2008), som da var rådgiver i Det første president-skap. Jeg husker at jeg som tenåringsjente la merke til hvordan siste-dagers-hellige fra de ytre øyene og tonganere fra utlandet kom til denne store begivenheten. Jeg hadde privilegiet å få delta på en av innvielsessesjonene og synge i koret. Jeg husker den varme følelsen jeg fikk da jeg hørte president Hinckley tale, og jeg visste da at

på TV til de ytre øyene samt til tonganske staver rundt om i verden, så dette var en enorm oppgave.

Produksjonen fikk tittelen “Skatten som varer”. Den besto av kulturelle danser fra Tonga, Hawaii, Tahiti, New Zealand, Fiji og Samoa. Den handlet om et ektepar som, etter å ha mistet sitt lille barn, lette på de mange polynesiske øyene etter en skatt som ville lindre deres tap. Selv om de fant gaver på hver øy, kunne ingen lindre smerten. Da de kom tilbake til Tonga, ble evangeliet presentert for dem av misjonærer, og de lærte om “skatten som varer” – evige familier og velsignelsen ved en

1916: Den tonganske misjon organiseres.

1922: En lov om utelukkelse forbyr utenlandske misjonærer å komme til Tonga.

◀ 1924: Utelukkelsesloven blir opphevet på grunn av lokale medlemmers og misjons-president M. Vernon Coombs innsats.

1926: Kirken åpner en skole kalt The Makeke, som betyr “våkne opp og reis deg”.

◀ 1946: Mormons bok utgis på tongansk.

han var kalt av Gud. Da vi sang “Hosianna Anthem”, forsto jeg også hvor høyt Herren elsker sine barn.

Frelseren har alltid husket innbyggerne på øyene i havet, og den dagen gikk president McKays profeti i oppfyllelse.

Gjeninnvielse av Herrens hus

På grunn av Kirkens tiltagende vekst på Tonga, ble templet stengt i ca to år for renovering. Blant annet ble rom utvidet, et beseglingsrom ble tilføyd og polynesiske motiver ble lagt til på vegger og tak.

I begynnelsen av 2007 ble min mann og jeg kalt til å organisere en kulturell feiring for gjeninnvielsen av templet. Arrangementet skulle holdes den 3. november, en dag før gjeninnvielsessesjonene.

Målet var å involvere så mange ungdommer som mulig fra staver på Tongatapu, og å lage en presentasjon som ville gjøre de hellige åndelig forberedt til tempelinnvielsen dagen etter. Arrangementet skulle direkteoverføres

Som ung apostel besøkte president Thomas S. Monson (i midten) Tonga i 1965. Sammen med ham er misjonspresidenten, Patrick Dalton, og hans hustru Lela.

dag å bli gjenforent med barn som hadde gått bort.

I løpet av uken for gjeninnvielsen regnet det kraftig. På vår siste øving, 2. november, var det overskyet. Jeg ba ungdommene dra hjem og be om godt vær slik at de ville være i stand til å opptre for Tonga og for dem som skulle se på via satellitt, spesielt profeten. Den natten regnet det voldsomt, og neste morgen var været fortsatt illevarslende.

Et folk innviet til Herren

I dag fortsetter Kirken å vokse på Tonga, og lederstillinger innehas av innfødte medlemmer. Møtehus er spredt ut over øyene, og økningen i antall misjonærer er med på å fremskynde arbeidet. Kirkens skoler er godt etablert og fortsetter å forberede tapre misjonærer, fremtidige ledere og verdige mødre og fedre.

De hellige trenger ikke lenger foreta den lange reisen med båt til hovedøya for

► 1953: Eldste LeGrand Richards innvier Liahona High School. Det blir en av de største og mest fremgangsrike skolene på Tonga.

► 1955: President David O. McKay besøker Tonga.

1960: Lære og pakker og Den kostelige perle blir oversatt til tongansk.

1968: Tongas første stav, Nuku'alofa stav, blir opprettet.

På lørdag kveld kom 3000 unge mennesker til Teufaiva stadion for å høre fra eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, som hadde blitt sendt for å gjeninnvie temple på grunn av president Hinckleys skrantende helse. Jeg kommer aldri til å glemme den opptredenen. Alt falt på plass. Været var perfekt, lydanlegget som hadde sluttet å virke tidligere, var utmerket, og de unge mennene og kvinnene danset med liv og lyst.

Vi hadde vært vitne til et mirakel. Vår himmelske Fader hørte sine barns bønner og holdt regnet unna. Samtidig kunne vi slå an tonen for tempelinnvielsen dagen etter ved å minne medlemmene om at evige familier er den skatten som varer, og at templer bygges for å tilveiebringe slike velsignelser.

Misjonærer hjelper til med å laste nødhjelp som ble sendt fra Tongatapu til Ha'apai etter at en syklon rammet Tongas nordlige øyer i januar.

å se generalkonferansen. I stedet har teknologien gjort medlemmene i stand til å holde seg i sine staver for å se generalkonferansen og områdekonferanse-sendinger fra New Zealand.

På tross av stadige forandringer og uro på Tonga, viderefører de hellige sin trosarv. De er et folk som ble innviet til Gud for 175 år siden. De er et folk som i dag fortsetter å vie sitt liv og alt de har til Herren. ■

NOTE

1. R. Lanier Britsch, *Unto the Islands of the Sea: A History of the Latter-day Saints in the Pacific* (1986), 472.

KIRKENS VEKST PÅ TONGA *

15	517	1 185	2 975	15 842	35 227	46 623	61 470	Templer: 1
1897	1917	1930	1950	1970	1990	2000	2013	Staver: 19
								Distrikter: 2
								Misjonær: 1

* Pr januar 2014

◀ 1976: President Spencer W. Kimball besøker Tonga og taler til 10 600 medlemmer på en områdekonferanse i Nuku'alofa.

► 1983: Nuku'alofa tempel blir innviet.

1991: 3000 av Kirkens ungdommer opptrer for kong Taufa'ahau Topou IV på Kirkens hundreårsmarkering.

1997: President Gordon B. Hinckley besøker Nuku'alofa, taler til ca 11 400 mennesker og møter kongen.

2007: Nuku'alofa tempel blir gjeninnviet.

FEDRENES TRO

Siden de første mormonmisjonærene kom, har mange store mirakler funnet sted i Herrens verk på Tonga. Et slikt mirakel fant sted 13. juni 2010, da Lord Fulivai og familien hans ble døpt. Lord Fulivai er den første adelige på Tonga som sluttet seg til Kirken. Han er et tipp-oldebarn av 'Iki Fulivai, en adelsmann fra Vava'u som inviterte de siste-dagers-hellige misjonærene tilbake til Tonga i 1907.

Lord Fulivai ble døpt sammen med sin hustru, Lady Helen, og deres to eldste barn – det yngste var ennå ikke åtte. Tilstede ved denne historiske begivenheten

var tempel-, misjons- og stavspresidenter, samt prominente statsledere, andre adelige og familiemedlemmer.

Ett år senere, den 16. juni 2011, ble familien Fulivai beseglet for tid og all evighet i Nuku'alofa Tonga tempel.

Jeg hadde privilegiet å få snakke med familien Fulivai nylig. Da hun ble bedt om å nevne den største velsignelsen ved å bli medlem av Kirken, svarte Lady Fulivai uten å nøle at det er de evige velsignelsene for familier. Lord Fulivai sa at evangeliet ga ham svar på spørsmål han hadde hatt hele sitt liv. Han tror at evangeliet er døråpningen for å gi hans etterkommere del i Guds største velsignelser.

Hvorfor deler vi evangeliet med andre?

*Som siste-dagers-hellige har vi alle et misjonærmål –
å innby andre til å komme til Kristus.*

Det første kapitlet i *Forkynn mitt evangelium* stiller et spørsmål som gjelder for alle medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: “Hva er mitt mål som misjonær?”

Svaret oppsummeres i én setning som følger: “Innby andre til å komme til Kristus ved å hjelpe dem å motta det gjengitte evangelium gjennom tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåp, å motta Den hellige ånds gave og holde ut til enden.”¹

Medlemmer som misjonærer

Vi er bedt om å være misjonærer. Og for å være effektive til å dele Jesu Kristi evangelium med andre, må vi ha dette målet i tankene, føle det i vårt hjerte, godta det i vår sjel og handle i samsvar med det. Når vi gjør det, både inspirerer og veileder det oss i vår innsats for å dele evangeliet med andre. Vi må ha klart for oss skillet mellom målet å dele evangeliet med andre på den ene siden, og midlene for å oppnå dette målet på den andre.

Målet er ikke bare å delta i diskusjoner om evangeliet, eller å snakke med alle og enhver vi kan om Kirken, eller bare å sette oss mål og legge planer. Disse

VÆR REDE TIL Å DELE

“Deres eksemplariske liv vil tiltrekke seg deres venner og naboers interesse. Vær rede til å gi et svar til dem som spør hvorfor dere lever som dere gjør. Vær rede til å gi en begrunnelse for håpet og gleden de ser i dere [se 1 Peter 3:15]. Når slike spørsmål oppstår, kan dere si: ‘La oss spørre misjonærene! De kan hjelpe oss!’ ”

Eldste Russell M. Nelson
i De tolv apostlers quorum,
“Bli med på bølgen,”
Liahona, mai 2013, 45.

tingene er viktige, men de er et middel for å nå et mål, og målet er å bringe mennesker til Kristus.

Fokuser på misjonærmålet

Tenk over noen eksempler på hva som skjer når vår innsats for å dele evangeliet med andre tar utgangspunkt i misjonærmålet:

1. Vi vil undervise andre på en måte som hjelper dem virkelig å forstå evangeliet og hvorfor og hvordan de skulle omvende seg. Vi vil lytte til og svare på det undersøkeren tenker og føler.
2. Vi vil søke og lytte til Den hellige ånd for å skjelne hvem som føler Ånden når vi snakker.
3. Planlegging – som familier, i menighetsråd og sammen med heltidsmisjonærer – vil bli et verktøy for å sikre at de tingene som må skje for å få til omvendelse til evangeliet og dåp, virkelig blir kartlagt, husket og fulgt opp for hver enkelt undersøker.
4. Vi vil fryde oss i vår anledning til å nyte Guds ord fordi vårt studium vil ha mål og mening. Vi vil lete etter svar på våre undersøkeres dype spørsmål, så vel som våre egne.
5. Vi vil invitere andre til å delta på Kirkens møter, ikke bare fordi vi tror det er det vi bør gjøre, men også fordi vi forstår at deltagelse i kirken er viktig for at undersøkeren skal utvikle et sterkere ønske om dåp og danne et grunnlag for å holde ut til enden i evangeliets pakt. Med dette endelige målet i tankene vil invitasjonen til å komme til kirken ha større betydning, forklaringen

på viktigheten av søndagens gudstjeneste og hva man kan forvente av en siste-dagers-hellig søndagsgudstjeneste vil være annerledes, og den ånd som ledsager våre ord, vil ha en overbevisende kraft som ellers ikke ville være tilstede.

Internalisere og forstå

Vær så snill å ikke overse kapittel 1 av *Forkynn mitt evangelium* og dets spørsmål “Hva er mitt mål som misjonær?” Internaliser målet med å bringe mennesker til Kristus gjennom prinsipper og ordinanser i det gjengitte evangelium, og du vil forstå at å dele evangeliet med andre ikke er et program, men en sak – Faderens, Sønnens og Den hellige ånds sak. Internaliser målet å innby folk til å komme til Kristus, og du vil forstå at verden ikke får tilgang til forsonende nåde og frelse på noen annen måte enn gjennom Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Du vil forstå hva det å dele evangeliet med andre handler om, og du vil være opptatt og i sving med din Faders arbeid. Du vil vite at heltidsmisjonærene, i likhet med Mosiahs sønner, underviser “med kraft og myndighet fra Gud” (Alma 17:3), og du vil invitere dem til å undervise evangeliet til dem du allerede har gitt invitasjonen: “Kom og se” (Johannes 1:39).

Vår invitasjon – kom til Kristus

For meg favner misjonærmålet storheten i Guds gjerning og herlighet (se Moses 1:39). Hvilket arbeid er mer storartet enn å bringe Guds barn til den høyeste frelse gjennom deres Forløser, Herren Jesu Kristi nåde? Husk at vårt misjonærmål ikke bare er å advare

andre, men også å frelse dem, ikke bare å undervise, men også å døpe, ikke bare å bringe andre til Kristus, men også å gjøre dem standhaftige i Kristus til enden.

Vår invitasjon til verden er å komme til Kristus. Å komme til Kristus er en forkortelse, en måte å beskrive frelsesplanen med tre ord på. Det innebærer å motta fruktene av hans forsoning og oppstandelse – til sist evig liv. Evig liv avhenger av at vi utøver vår handlefrihet, men det er bare mulig ved Jesu Kristi nåde. Å komme til ham betyr å gjøre det som er nødvendig for å gripe denne nåden – den tilgivende, helliggjørende, forvandlende, forløsende kraften i hans altomfattende sonoffer.

Disse gode nyhetene, evangeliet, uttrykkes best av Jesus selv i Mormons bok:

“Se, jeg har gitt dere mitt evangelium, og dette er det evangelium som jeg har gitt dere – at jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje fordi min Fader sendte meg.

Og min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, og etter at jeg hadde blitt løftet opp på korset, så jeg kunne trekke alle mennesker til meg slik at likesom jeg er blitt løftet opp av mennesker, slik skulle mennesker løftes opp ved Faderen for å stå for meg for å bli dømt etter sine gjerninger, enten de er gode eller de er onde –

og av denne grunn har jeg blitt løftet opp. Derfor vil jeg ifølge Faderens makt trekke alle mennesker til meg, så de kan bli dømt ifølge sine gjerninger” (3 Nephi 27:13-15).

Godt budskap og gode nyheter

Evangeliets grunnvoll, eller de gode nyhetene, er at vi har en Fader i himmelen som på grunn av sin kjærlighet til oss, sendte sin enbårne Sønn for å frelse oss fra synd og død. I fullkommen lydighet til Faderen, som han gir æren, ofret Sønnen sitt liv for å nå dette målet. Han kjøpte oss med sitt blod, og vi er ansvarlige overfor ham for vårt liv (se 1 Korinterbrev 6:19-20). Han er nå vår dommer. Han er rettferdighet legemliggjort.

Evangeliets gode budskap erklærer videre at på grunn av sitt sonoffer, er Jesus også nåden legemliggjort. Hans

barmhjertighet, fortjeneste og nåde er tilstrekkelig til å tilgi og rense oss slik at vi på dommens dag kan stå hellige og plettfrie for ham. (Se 2 Nephi 2:8; Moroni 10:32-33.)

Misjonærmålet i *Forkynn mitt evangelium* forklarer hva som må gjøres for at dette skal skje. Det fastslår at for å bli tilgitt og rensset, må vi ha “tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåp, å motta Den hellige ånds gave og holde ut til enden.”²

I 3 Nephi 27 avslutter Frelseren sin uttalelse om hva som utgjør hans evangelium:

“Og det skal skje at hver den som omvender seg og blir døpt i mitt navn, skal mettes [med Den hellige ånd]. Og hvis han holder ut til enden, vil jeg holde ham uskyldig for min Fader på den dag da jeg skal stå og dømme verden ...

Og intet urent kan komme inn i hans rike. Derfor inngår intet til hans hvile unntatt de som har tvettet sine klær i mitt blod på grunn av sin tro og har omvendt seg fra alle sine synder og har vært trofaste til enden.

Dette er befalingen: Omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og bli døpt i mitt navn, så dere kan bli helliggjort ved å motta Den Hellige Ånd, så dere kan stå ubesmitet for meg på den siste dag.

Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dette er mitt evangelium” (3 Nephi 27:16, 19-21).

Tro og engasjement

Når vi bærer vitnesbyrd om evangeliet ved Ånden, vil de som er villige til å høre, motta et tilstrekkelig vitne til å begynne å ha tro på Jesus Kristus og hans forsoning. Denne troen vil gi dem viljen til å omvende seg. Medlemmer og heltidsmisjonærer kan, igjen ved Ånden, lære dem hvilke endringer de trenger å gjøre og oppfordre og forplikte dem til å handle. Den største forpliktelse vi oppfordrer undersøkeren til å akseptere og handle på, er dåp i vann. Denne dåpen blir etterfulgt av, eller rettere sagt fullført ved mottagelse av Den hellige ånd, som bringer syndenes forlatelse, så vel som helliggjørelse (se 2 Nephi 31:17).

Denne tilstanden, å stå rettferdiggjort og plettfri for Herren, kan bevares gjennom hele livet hvis man fortsetter å leve i tro, omvende seg når det er nødvendig, og fornye dåpsløftene. Vi kaller det å holde ut til enden. De som

DELTA I ARBEIDET MED Å FRELSE SJELER

Lær hvordan du personlig kan hjelpe med omvendelse til evangeliet og bidra til å beholde og aktivisere medlemmer hasteningthework.lds.org.

Du kan finne mer informasjon om gleden ved å dele evangeliet med andre på lds.org/topics/missionary-work/change, og du kan lære å dele evangeliet med andre på Internett på lds.org/church/share.

holder ut til enden, vil ikke ha noen frykt for å bli dømt etter sine gjerninger, for det vil ha vært gjerninger av tro og omvendelse og dåp i vann og Ånd.

De første prinsipper først

Hyrum Smiths uttalelse som er sitert i *Forkynn mitt evangelium*, er dypsindig: “Forkynn evangeliets første prinsipper – forkynn dem om igjen. Du vil oppdage at dag for dag vil nye tanker og mer lys angående dem bli åpenbart for deg. Du kan få større forståelse av dem så de blir klare for deg. Da vil du bli i stand til å få dem [du] underviser, til å forstå dem bedre.”³

I denne uttalelsen forklarer Hyrum Smith, patriarken, at disse første prinsipper, i hjertet av evangeliet, ikke kan forstås fullt ut etter én gjennomgang. Mer lys og dypere forståelse vil komme over tid gjennom en rekke åpenbaringer.

Når medlemmer bærer sitt vitnesbyrd og ber heltidsmisjonærene hjelpe dem med å undervise i evangeliet, må vi huske at en økende forståelse av evangeliet ikke bare kommer ved studium, men også når vi deltar i å dele evangeliet med andre. Hvis vi studerer, forbereder oss og uttrykker evangeliets prinsipper ved Ånden, vil vi “bli i stand til å få dem [vi] underviser, til å forstå dem bedre”, og Ånden vil undervise og vitne for alle som deltar – medlemmer, misjonærer og undersøkere.

Hvorfor, hva og hvordan

Hvorfor, hva og hvordan i misjonsarbeidet er mer overbevisende erklært i Mormons bok enn noe annet sted. Den er full av eksempler på dem som forsto og arbeidet for å oppnå misjonærmålet. Den inneholder de klareste redegjørelser noe sted i hellig skrift for de grunnleggende læresetningene vi skulle undervise i. Den bringer med seg en ånd av omvendelse og et vitnesbyrd om at disse læresetningene er sanne. Den vil omvende alle som leser den og ber angående den av et oppriktig hjerte og med ærlig hensikt (se Moroni 10:3-5).

Mormons bok etablerer Jesus Kristus i hans sanne karakter som Guds Sønn og den hellige Messias. Den inspirerer

til tro på ham. Den bringer mennesker til Kristus. Vi står i evig gjeld til dens forfattere og til profeten Joseph Smith som oversatte den ved Guds gave og kraft.

Jeg bærer vitnesbyrd om at så sant Herren lever, er Mormons bok sann. Dens vitnesbyrd om Jesus Kristus er sant. Dens oversetter, Joseph Smith er gjenoprettelsens store profet. Lær av Mormons bok, studer den, undervis fra den, elsk den og handle i samsvar med den, og du vil lære hvorfor vi deler evangeliet med andre og at det er vårt privilegium og vår plikt å innby og hjelpe andre å komme til Kristus. ■

Fra en tale under seminaret for nye misjonspresidenter ved opplæringscenteret for misjonærer i Provo 22. juni 2008.

NOTER

1. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 1.
2. *Forkynn mitt evangelium*, 1.
3. *Forkynn mitt evangelium*, 6.

ARBEID I FELLESSKAP

Medlemmer og misjonærer kan se seg selv i arbeidet med å frelse sjeler når de etterlever evangeliet med glede og innbyr andre til å delta på aktiviteter, Kirkens møter og andre anledninger.

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum har sagt: "Vi er alle sammen om dette. Sammen med andre medlemmer og misjonærer, planlegger vi, ber vi og hjelper vi hverandre. Vær så snill å ha heltidsmisjonærene i deres tanker og bønner. Ha tillit til og betro dem med deres familie og venner. Herren stoler på dem og har kalt dem til å undervise og velsigne dem som søker ham" ("Det er et mirakel," *Liahona*, mai 2013, 79).

ET OVERBLIKK GJENNOM TIDENE

Del 2 av 2: Fra Jesus Kristus
og gjennom tusenårsriket

(Del 1 ble publisert i februar 2014)

GUDS EVIGE

PAKT

Det vi kaller pakt med Abraham, er i realiteten den nye og evige pakt slik den ble gitt til Abraham og hans etterkommere. Den var ny for Abraham fordi han fikk den som en del av en ny evangelieutdeling, men den er evig i den forstand at den samme pakt gis til alle Guds barn i alle evangelieutdelinger fra og med Adam.

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum har forklart hva denne pakt innebærer: "Den nye og evige pakt er Jesu Kristi evangelium. Med andre ord, evangeliets læresetninger og bud utgjør grunnlaget for en evigvarende pakt mellom Gud og mennesker som blir gjengitt på ny i hver evangelieutdeling" ("Kraften i pakter," *Liahona*, mai 2009, 20).

Her ser du en oversikt over Guds evige pakt slik den ble fornyet på Jesu tid og i vår egen. Den viser hvordan Herren har oppfylt og fortsetter å oppfylle sine paktens løfter til oss, herunder løftene han ga til Abraham.

51 Jesus Kristus ble født i Betlehem i Kana'ans land. Gjennom sin forsoning og tjenestegjerning oppfylte han mange av løftene som ble gitt til Abraham og de gamle profetene.

Lukas 1:68-75; 2:4-7

52 PROFETI

I de siste dager og i tusenårsriket vil Herren oppfylle alle løftene han ga til Israels hus.

Joseph Smiths oversettelse, Lukas 3:4-11 (i Veiledning til Skriftene)

53 PROFETI

Jødernes ledere skulle avvise Messias. Han skulle bli korsfestet og stå opp fra de døde på den tredje dag. Han vil komme tilbake til jorden senere i kraft og herlighet.

Lukas 9:22, 26-27

EVANGELIEUTDELING:

Den østlige halvku

TIDENES MIDTE

Den vestlige halvku

*år 1e.Kr.

30

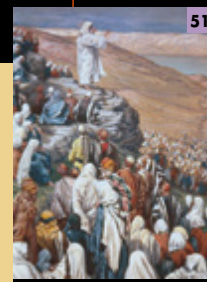
51

52

53

JUDA
STAMME

JOSEFS
STAMME

(Josefs etterkommere omfatter nephittene og lamanittene)

ISRAELS TI TAPTE STAMMER

61 PROFETI

Frembringelsen av Mormons bok ville være et tegn på at Gud hadde begynt å oppfylle sin pakt med sitt folk.

3 Nephi 21:1-7; 29:1-4

62 PROFETI

Jesu Kristus vil holde sin pakt med alle dem som mottar evangeliet.

3 Nephi 21:20-25

63 Apostelen Peter ble fortalt i et syn at hedningene kan motta evangeliets ordinanser og velsignelser. Se profeti 62.

Apostlenes gjerninger 10; Galaterne 3:26-29

ILLUSTRASJON AV OLIVENGREN: LAURENT RENAU/THEMERA/THINKSTOCK

54 Moses og Elias ga prestedømsnøkler til Peter, Jakob og Johannes.

Matteus 17:1-8;
Veiledning til Skriftene, "Forklarelse";
scriptures.lds.org

55 PROFETI

Byen Jerusalem vil bli ødelagt og dets innbyggere drept og adspredt.

Joseph Smith –
Matteus 1:4-20

56 PROFETI

Verden vil drepe apostlene og falle i frafall. Gud vil gjenopprette alle ting i de siste dager.

Matteus 17:11;
Johannes 15:18-16:3

57 Guds Sønn led og døde for verdens synder og sto opp fra de døde. Se profeti 41 og 53.

Markus 14:32-65;
15:1-38; 16:6-14

58 Apostlene ble befalt å forkynne Jesu Kristi evangelium for alle nasjoner.

Matteus 28:16-20

59 Etter sin oppstandelse viste Jesus Kristus seg for "de andre stammene av Israels hus som Faderen har ført bort og ut av landet."

3 Nephi 15:15; 16:1-3

60 PROFETI

Gud vil samle sitt folk over hele jorden og oppfylle alle sine løfter.

3 Nephi 16:5; 20:10-13;
21:26-29

Jesus Kristus – tolv apostler

Jesus Kristus – tolv apostler

35

100

500

DET STORE FRAFALL

54 55 56

57 58 59 60 62

63 64 65 67 69

70

61

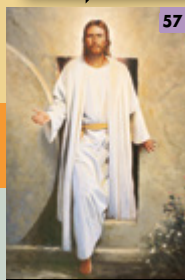
66 68

54

58

57

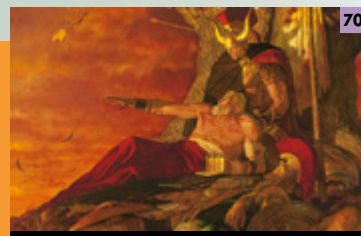
PROFETI: ZENOS ALLEGORI

(CA 400 F.KR.-100 E.KR.)

Etter en tid vendte olivenhagens mester og hans tjener tilbake til olivenhagen og fant god frukt på alle trær. Røttene på det dyrkede oliventreet fikk de ville grenene til å bære god frukt. Grenene fra det dyrkede oliventreet – som var spredt over hele olivenhagen – vokste og trivdes, selv om de ble plantet på dårlige steder. Én gren som var plantet på et godt sted, hadde både god og dårlig frukt. (Se Jakobs bok 5:15-28.)

ZENOS ALLEGORI (CA 100-1400 E.KR.)

Da olivenhagens mester og hans tjener hadde pleiet trærne i olivenhagen, fant de mye frukt på trærne, men alt sammen var dårlig. Det dyrkede oliventreet hadde allslags dårlig frukt fordi de ville grenene hadde blitt sterkere enn røttene. All frukten på grenene fra det dyrkede oliventreet var fordervet. Selv den ene grenen med god og dårlig frukt hadde dødd. Olivenhagens mester gråt og spurte: "Hvem er det som har fordervet min olivenhage?" Tjeneren sa: "Skyldes det ikke at din olivenhage er for høyreist?" Olivenhagens mester besluttet å prøve en gang til å redde olivenhagen. (Se Jakobs bok 5:29-51.)

70

64 Jødene i Jerusalem ble drept og adspredt av romerne. Se profeti 55.

Veiledning til Skriftene, "Jerusalem";
scriptures.lds.org

65 PROFETI

Jesu Kristi evangelium vil bli gjengitt i de siste dager ved englers betjening.

Johannes åpenbaring
14:6-7

66 PROFETI

Herren vil samle sine hellige gjennom et stort misjonærarbeid i de siste dager.

Johannes åpenbaring
14:14-16

67 PROFETI

Satan vil bli bundet i tusen år, og Kristus vil regjere på jorden.

Johannes åpenbaring
20:1-6

68 PROFETI

Det vil bli en ny himmel og en ny jord, og byen Det nye Jerusalem skal komme ned fra himmelen.

Johannes åpenbaring
21:1-10, 22-27

69 De opprinnelige apostlene ble avvist og drept. Evangeliets ordinsanser gikk tapt. Se profeti 56.

2. Tessalonikerbrev 2:3;
Johannes åpenbaring
12:1-6

70 Lehis etterkommere ble ugudelige og forkastet evangeliet.

Mormon 8:1-10;
Moroni 1

71 Vår himmelske Fader og Jesus Kristus viste seg for Joseph Smith for å berede veien for å gjenopprette den nye og evige pakt. Se profeti 33.

Joseph Smith – Historie 1:14-20; Lære og pakter 1:17-23

72 Engelen Moroni viste seg for Joseph Smith. Mormons bok ble senere oversatt og utgitt. Se profeti 33 og 61.

Joseph Smith – Historie 1:27-54

73 Døperen Johannes og Peter, Jakob og Johannes viste seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery og gjenga Guds prestedømme til jorden. Se profeti 65.

Joseph Smith – Historie 1:68-73

74 Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble organisert i Fayette, New York, USA. Se profeti 42 og 62.

Lære og pakter 20-21

75 PROFETI

Herrens tjenere fra alle evangelieutdelinger vil ta del i nadverden sammen.

Lære og pakter 27:5-14

76 PROFETI

Vår Herre Jesus Kristus vil bo på jorden i tusen år i tusenårsriket. Se også profeti 44.

Lære og pakter 29:10-11

77 PROFETI

Satan vil bli løst igjen og vil herske en kort tid, og så vil jordens ende komme.

Lære og pakter 43:29-33

EVANGELIEUTDELING: TIDENES FYLDE

Profeten Joseph Smith

1830

1900

2000

- 71
- 72
- 73
- 74
- 75
- 76
- 77
- 78
- 79
- 80
- 81
- 82
- 83

71

74

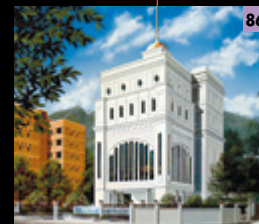
81

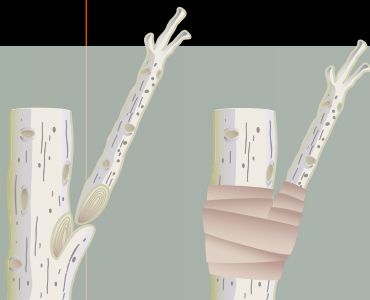
82

84

86

ZENOS ALLEGORI (CA 1800-TUSENÅRSRIKET)

Olivenhagens mester ba sine tjenere pøde de naturlige grenene tilbake i det dyrkede oliventreet og pøde de ville grenene tilbake i sine opprinnelige trær. Han ba dem være nøye med å pøde grenene "etterhvert som de gode vokser". Andre tjenere ble hentet inn for å hjelpe, men de var få. Han lovet de trofaste tjenerne glede over frukten i olivenhagen. (Se Jakobs bok 5:52-73.)

79 PROFETI

Alle trofaste hellige vil bli tatt opp for å møte Kristus når han kommer tilbake.

Lære og pakter 88:95-98

80 PROFETI

Djevelen og hans hærer vil bli beseiret av erkeengelen Mikael og himmelens herskare i et stort, siste slag etter tusenårsriket.

Lære og pakter 88:110-116

81 Moses, Elias og Elijah overdro de prestedømsnøkler som trengtes for å gjenopprette den evige pakt. Se profeti 65.

Lære og pakter 110:11-16

82 De hellige i Nauvoo bygget et tempel, og ordinanser for de døde ble gjengitt.

Lære og pakter 124:29-34

83 Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges hovedkvarter ble etablert i den vestlige delen av Nord-Amerika. Se profeti 42, 60 og 62.

Jesaja 2:2-3

84 Jesu Kristi evangelium blir forkynt over hele verden. Enhver vil få mulighet til å ta imot evangeliet. Se profeti 60, 62 og 66.

85 Prestedømmets velsignelser ble tilbudt alle verdige personer uten hensyn til rase. Se profeti 62.

Offisiell erklæring 2.

78 PROFETI

Jesus Kristus vil stå på Sions berg og Oljeberget, kontinentene vil bli ett land, og de tolv stammene vil motta sin arv.

Lære og pakter 133:17-35; 10. trosartikkel

1 Jesus Kristus viser seg i Jerusalem (i Det hellige land) og det nye Jerusalem (i Nord-Amerika). Se profeti 78.

2 Jesus Kristus kommer tilbake til jorden i kraft og herlighet ved sitt annet komme. Israels tapte stammer og Enoks by blir gjenopprettet. Se profeti 52, 53 og 78.

3 Kristi disipler gjenoppstår. Se profeti 79.

4 Levis sønner fremlegger et offer til Herren i rettferdighet.

5 Et stort nadverds-møte blir avholdt med alle Kristi disipler fra alle evangelieutdelinger. Se profeti 75.

JESU KRISTI TUSENÅRIGE REGJERINGSTID

ZENOS ALLEGORI

Alle trærne i olivenhagen begynte å bære god frukt. De ble "som ett legeme, og fruktene var likeverdige". Olivenhagens mester velsignet sine tjenere for deres flittige innsats og gledet seg over olivenhagens frukt. (Se Jakobs bok 5:74-76.)

ZENOS ALLEGORI

Dårlig frukt kom igjen til olivenhagen. Herren skilte den gode fra den dårlige frukten. Den dårlige frukten ble kastet, og olivenhagen ble brent. (Se Jakobs bok 5:77.)

"Sannelig sier jeg deg, velsignet er du fordi du har mottatt min evige pakt, ja, fyllden av mitt evangelium som er sendt ut til menneskenes barn, så de kan ha liv og få del i den herlighet som skal bli åpenbart i de siste dager slik det ble skrevet av profetene og apostlene i fordums tid" (L&P 66:2).

86 Templer blir bygget over hele verden, noe som gjør evangeliets ordinanser tilgjengelig for alle mennesker – levende og døde.

Lære og pakter 124:37-42

6 Tusenårsriket innleder fred i tusen år. Jorden blir fornyet. Se profetier 44, 52, 53 og 76.

7 Satan blir løst. Se profeti 77.

8 Det store og siste slag finner sted. Satan og hans hærer blir beseiret. Se profeti 80.

9 Etter at alle mennesker har gjenoppstått, vil de komme til den endelige dom og enten arve et herlighetsrike eller bli kastet ut. Satan blir forvist for alltid.

10 Jorden blir helliggjort og herliggjort. Se profeti 68.

EN STRØM AV GODE MINNER

På grunn av gamle rør og et dårlig fundament, ble mitt barndomshjem oversvømmet hver gang et uvær produserte nok regn. Ettersom regnvær i Virginia kan vare i timevis, trengte vannet ofte inn.

Vi bodde i dette hjemmet under mesteparten av min oppvekst, så jeg trodde at oversvømmelser var normalt.

Etter flere uvær forbedret vi vår taktikk for å bekjempe oversvømmelse, og vi lærte å samarbeide. Uvær

rammer ofte midt på natten, og mor og far pleide å vekke oss alle for å arbeide på postene våre mens vannet gradvis trengte inn i kjelleren som tregtflytende lava. Min bror og far lenset trapperommet mens min søster og jeg raskt tørket opp vann med håndklær for å redde teppet.

Vi fniste mens vi hoppet og danset på disse håndklærne og kjente den myke fuktigheten mellom tærne og gjennom pyjamasbuksene. Mamma

skyndte seg å vri opp de gjennomvåte håndklærne, kastet dem i tørketrommelen og kom med nye, klare til tramping. Når vi følte at huset var trygt, gikk vi til kjøkkenet for å tørke oss og nyte varm kakao og kjeks som belønning for arbeidet. Så, hvis det ennå ikke var på tide å dra til skolen, prøvde vi å legge oss og sove igjen.

Disse oversvømmelsene må ha gjort mor og far mye engstelse, men jeg husker dem som noen av de lykkeligste øyeblikkene i min barndom, selv med drønnende torden og blinkende lyn. Faktisk får lukten av vått teppe meg fortsatt til å lengte etter familietid.

Mor og far kunne ha bekjempet oversvømmelsene alene, men jeg er så glad for at de engasjerte oss alle for å forsvare hjemmet vårt. Det var en positiv begivenhet å bekjempe vannet fordi vi var sammen, og alle spilte en rolle.

Nå som jeg er voksen, tenker jeg på den tiden og lurer på hvordan jeg kan skape den samme gleden av å arbeide sammen med mine egne barn. Selv om jeg er takknemlig for at mitt hjem ikke blir oversvømmet, vet jeg at noe uønsket uunngåelig vil trenge inn til familien.

Uansett hva slags vanskeligheter familien vil måtte takle i fremtiden, håper jeg vi holder sammen og arbeider sammen for å forsvare våre verdier, vår tro og hverandre. Da kan vi kanskje le, smile og føle oss lykkelige når vi arbeider side om side, også i motgang. ■

Gina Sconiers, Utah, USA

Hver gang barndomshjemmet mitt ble oversvømmet, pleide min bror og far å lense trapperommet mens min søster og jeg raskt tørket opp vann med håndklær.

PRESTEDØMSVELSIGNELSER GITT OG GJENGJELDT

For noen år siden mens familien spiste middag sammen med et annet ektepar fra menigheten, fikk vi telefon fra akuttmottaket på det lokale sykehuset. En av lederne der spurte min mann, som var stavspresident den gangen, om noen fra vår kirke kunne komme og besøke en 17 år gammel ungdom som hadde fått en alvorlig hodeskade.

Da han kom dit, fikk mannen min vite at den unge mannen hadde falt fra en balkong og ned på et sementfortau 9 meter nedenfor. Han var bevisstløs, og de forventet ikke at han skulle overleve.

Min mann og en mann som spiste middag hos oss, ga den unge mannen en velsignelse. Familien hans, som bodde 1600 km unna, ble kontaktet og orientert om tilstanden hans.

Etter noen dager på intensivten kom imidlertid den unge mannen på mirakuløst vis til bevissthet og begynte å leges. I fire uker besøkte foreldrene hans ham på sykehuset hver dag. Deretter fløy de ham hjem til Arizona for å fullføre rehabiliteringen.

Det var fantastisk å være vitne til at prestedømmets helbredende kraft virket slik at denne unge mannen fikk en ny sjanse til en fremtid som sunn og frisk. Jeg var så takknemlig for min mann og andre medlemmer av menigheten som er beredt til å utføre prestedømmstjeneste og handle med guddommelig myndighet.

Jeg følte virkelig med den unge mannens foreldre, som var så langt

unna sin sønn da denne krisen inntraff. Jeg ble imidlertid glad fordi de følte seg litt beroliget da de fikk vite at deres sønn hadde fått en prestedømsvelsignelse og at Kirkens medlemmer gjerne ville hjelpe.

Min empati for disse foreldrene økte kraftig noen år senere da jeg fikk telefon om at min egen sønn, som bodde 3200 km unna, hadde blitt påkjørt av en bil mens han syklet til universitetet hvor han jobbet og studerte. Selv om jeg følte meg maktesløs og ikke kunne hjelpe ham, ble jeg takknemlig og beroliget da jeg fikk vite at heltidsmisjonærene ble kalt til å gi ham en prestedømsvelsignelse, og at en menighet i St. Paul i Minnesota hadde stilt opp for familien. Menighetens medlemmer kom hjem til dem med måltider og hjalp hans hustru, som hadde født barn dagen før ulykken, å ta seg av de tre andre barna.

Forestill deg hvordan min takknemlighet vokste da jeg fikk vite at misjonæren som hadde velsignet min sønn, var den samme unge

Jeg ble takknemlig og beroliget da jeg fikk vite at heltidsmisjonærene ble kalt til å gi min sønn en prestedømsvelsignelse.

mannen som hadde fått en velsignelse av mannen min fem år tidligere. Jeg ble forbauset over at tjenesten han hadde utført, hadde blitt gjengjeldt i fullt monn!

Min tro på, og mine bønner av takknemlighet til min kjærlige himmelske Fader har fortsatt å vokse etter hvert som jeg tenker på at han kjenner oss alle og vet hva vi trenger. Jeg tror at denne unge misjonæren var der så vi kunne se Guds forutviten på en svært personlig måte. ■

Julie Keyes, British Columbia, Canada

JEG VISSTE AT GUD VILLE HJELPE

Før jeg ble medlem av Kirken, ble min mann alvorlig syk. Jeg ba inderlig til Gud om å la min mann få leve av hensyn til våre fem barn og babyen jeg ventet. Men mine bønner var forgjeves.

Da min mann døde, døde også min kjærlighet til Gud og min tro på og tillit til ham. Jeg ble overveldet av ansvaret som nå lå på mine skuldre. Heldigvis var mor og far der for å hjelpe.

En dag noen år senere banket det på døren min. To fremmede sto der med vennlige smil og en bok i hendene. De presenterte seg som misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av

Siste Dagers Hellige. Jeg hadde aldri hørt om kirken deres. De gikk da jeg fortalte dem at jeg var opptatt, men jeg fortsatte å tenke på dem.

Dagen etter så jeg dem vise boken sin til en nabo. Nysgjerrig gikk jeg nærmere. Misjonærene la merke til meg og spurte igjen om de kunne besøke meg. Jeg ble overrasket over svaret mitt: "Ja, når som helst!"

Mens jeg lyttet til misjonærleksjonene og studerte Mormons bok, ble jeg oppmerksom på feilene jeg hadde begått i livet, omvendte meg fra mine synder og kom nærmere Gud. Da mine foreldre hørte at eldstene

underviste meg, ble de imidlertid opprørt. De truet med at de ikke ville ha noe mine barn og meg å gjøre. Misjonærene oppfordret meg til å bli døpt, men jeg nektet fordi vi ikke kunne leve uten mine foreldres hjelp.

Før eldstene gikk, ba de meg om å lese 3 Nephi 13:31-34. Da jeg leste "søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg" (vers 33), visste jeg at vår himmelske Fader ville hjelpe hvis jeg satte ham først og adlød hans bud. Da misjonærene kom tilbake, planla vi dåpen.

Den dagen jeg skulle bli døpt, dukket min mors sinte stemme opp i tankene mine. Jeg var nervøs, men jeg gikk ned i vannet og ble døpt. Etterpå var jeg så glad, og da jeg ble bekreftet som medlem av Kirken og fikk Den hellige ånds gave, følte jeg at mine byrder hadde blitt lettet.

Da foreldrene mine hørte at jeg hadde sluttet meg til Kirken, ville de ikke vite av meg. Vi ble imidlertid forsonet et år senere, og deretter ble mine to søstre døpt med våre foreldres samtykke.

Tre av mine barn reiste til slutt på heltidsmisjon, og snart skal jeg feire 40 år som medlem av Kirken. Jeg har fått store velsignelser – alt takket være to misjonærer som banket på døren, presenterte Mormons bok for meg og hjalp meg å gjenopprette min kjærlighet til Gud og min tro på og tillit til ham. ■

Abethemia Trujillo, Albay, Filippinene

Den dagen jeg skulle bli døpt var jeg nervøs, men jeg gikk ned i vannet og ble døpt.

HVA SKULLE JEG SYNGE?

I løpet av min tjeneste som heltidsmissionær i byen Levin på New Zealand for nesten 40 år siden, spilte jeg piano for Primær-barna hver tirsdag. Jeg husker godt de gode følelsene jeg hadde for disse barna mens vi sang sammen Primær-sangene som er så rike på evangeliet.

I februar 2013 kom jeg tilbake til New Zealand på ferie. Som ivrig turgåer bestilte jeg en fire dagers utflukt til den berømte Milford Track i Fiordland nasjonalpark på Sørøya.

Jeg var sammen med tre amerikanere og 37 andre turgåere fra hele verden, blant annet Australia, Brasil, England, Finland, Tyskland, Israel og Uruguay. Under vårt eventyr utvekslet vi tanker, erfaringer og meninger som best vi kunne, gitt våre språkbarrierer. Det tok ikke lang tid før våre kulturelle forskjeller og forutinntatte meninger smeltet bort mens vi knyttet stadig sterkere bånd.

På slutten av vår tredje dag ønsket en av turgåerne å bygge videre på vårt voksende vennskap, og reiste seg og bekjentgjorde at vi burde ha

en talentoppvisning. Han sa han ville begynne oppvisningen. Han valgte å dele sitt fortellertalent, som han hadde anvendt på sitt kontor i Caesarea i Israel. Historien hans gikk bra, så han sa at han ville fortelle en til. Men da han kom med noen smakløse bemerkninger, innså jeg at kvelden lett kunne bli alt annet enn oppbyggende.

I løpet av historien hans fikk jeg en sterk tilskyndelse om å synge for gruppen. Men hva skulle jeg synge for mine nye venner fra hele verden? Svaret kom ettertrykkelig: "Jeg er Guds kjære barn" (*Salmer*, nr. 187).

Jeg var nervøs, men ble styrket av mine minner om og kjærlighet til Primær-barna på New Zealand. Jeg reiste meg og forklarte at jeg ville synge en spesiell sang som jeg hadde sunget nesten 40 år tidligere sammen med barn på New Zealand. Jeg forklarte at jeg hadde vært misjonær, hadde undervist disse barna og hadde blitt glad i dem. Så holdt jeg en stille bønn om hjelp til å synge på en måte som

ville være til velsignelse for gruppen.

Sangen gikk bra, og etterpå kunne jeg føle Ånden. De nye vennene mine smilte, og sangen syntes å åpne hjertene deres. Det gikk ikke lenge før andre reiste seg og begynte å dele sine musikalske talenter. En gruppe på fire damer, som tidligere hadde vært motvillige til å delta, sang utvalg fra kirkekoret sitt. En annen turgåer lærte oss en jødisk folkesang.

På slutten av talentoppvisningen sang en vakker ung kvinne fra Australia tre sanger på maorisk, morsmålet hennes. Vår himmelske Faders ånd hadde virkelig senket seg over oss og hjulpet oss å innse at vi alle var Guds barn, ikke bare "fremmede og utlendinger" (Efeserne 2:19) fra forskjellige land.

Jeg er takknemlig for Primær-barna i den lille byen Levin som bidro til å innpode i meg den sannhet at vi alle er barn av vår himmelske Fader. Jeg er også glad for at disse minnene ga meg mot til å bære dette vitnesbyrdet gjennom sang. ■

David M. Flitton, Utah, USA

Jeg fikk en sterk tilskyndelse om å synge for gruppen. Men hva skulle jeg synge for mine nye venner fra hele verden?

I likhet med strømmene i havet, kan Guds guddommelige innflytelse lede oss til hans plan for vårt liv.

ARBEID LANGSIKTIG

Av Dennis C. Gaunt

I likhet med mange barn, drømte jeg om hva jeg skulle bli når jeg ble voksen. I mitt tilfelle var jeg *overbevist* om at jeg skulle bli brannmann på månen. I mitt fem år gamle sinn fantes det ingen annen mulighet for mitt liv. Jeg antar at de fleste av oss hadde barndomsdrømmer om hvordan livet ville bli når vi ble voksne. Jeg antar også at de fleste av oss, på et eller annet tidspunkt, har tenkt tilbake på livet og tenkt: “Det var ikke slik jeg trodde det ville bli!”

To skriftsteder hjelper oss å se livet i riktig perspektiv. For det første:

“For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren.

For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker” (Jesaja 55:8-9).

For det annet: “[Gud] gjør ikke noe uten at det er til gagn for verden, for han elsker verden” (2 Nephi 26:24).

Disse skriftstedene lærer oss at alt vår himmelske Fader gjør, til syvende og sist er til beste for oss, selv om vi ikke kan forstå hvorfor. Og siden Guds tanker og veier er høyere enn våre, må vi heve oss for å være mer i harmoni med hans plan for oss.

Undring på vandring

Vi snakker av og til om at Israels barn vandret i ørkenen i 40 år før de fikk slippe inn i det lovede land. En sky eller ildstøtte hvilte over tabernaklet når de skulle stoppe, og når den beveget seg, fulgte leiren etter (se 4 Mosebok 9:15-18, 21-23). Jeg antar at de også undret seg i ørkenen i 40 år – undret på når de skulle gå videre, når og hvor de skulle stoppe, og når de til slutt ville komme til det lovede land.

Denne historien er full av symboler. På vår reise gjennom vår egen jordiske villmark, ønsker vi å komme til det “lovede land” som er å bo hos Gud for evig. Han har lovet å lede oss dit. Men selv om hver enkelt må vandre langs den samme ruten – være lydige, omvende seg, motta prestedømsordninger og være trofast – er den enkeltes liv unikt.

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har sagt: "Herren har plassert strømmer av guddommelig innflytelse i ditt liv som vil lede deg gjennom planen som han vil at nettopp du skal gjennomføre her på jorden. Søk ved Åndens hjelp å finne ut hva den består i, og følg den rettleidingen Herren har satt i ditt liv. Innrett deg etter den. Velg villig å utøve din handlefrihet til å følge den."¹

Tenk over hva som var vanskeligst for Israels leir å tåle: Å tilbringe et år på et ubehagelig sted, eller forlate et fint sted etter to dager? Jeg tror begge situasjoner prøvet deres tro.

Slik er det også med oss. Vi er kanskje ikke fornøyd med våre omstendigheter, og lurere derfor på når ting vil forandre seg. Vi kan også oppleve en uventet endring i vår behagelige rutine. Hvordan vi velger å reagere på disse erfaringene avgjør i stor grad vår lykke. Og hvis vi hele livet undrer oss mens vi vandrer, kan vi gå glipp av fantastiske muligheter til åndelig vekst.

Gå og gjør noe i dag

Våren 1831 begynte de hellige å samles til Kirtland i Ohio. Et medlem som het Leman Copley, ga en gruppe fra Colesville i New York tillatelse til å bo på gården sin i Thompson, ikke langt fra Kirtland. I mai 1831 åpenbarte Herren til profeten Joseph Smith:

"Og jeg innvier dette landområde

til dem en kort tid inntil jeg, Herren, vil sørge for dem på annen måte og befale dem å dra herfra,

og timen og dagen er ikke gitt dem, la dem derfor *arbeide her på stedet som om de skulle være her i flere år*, og det skal tjene dem til deres beste" (L&P 51:16-17; uthevelse tilføyd).

Omtrent som Israels barn fulgte skyen i ørkenen, visste disse hellige at de ikke ville være fastboende på

Vi er kanskje ikke fornøyd med våre omstendigheter, og lurere derfor på når ting vil forandre seg. Hvis vi gjør dette, går vi glipp av fantastiske muligheter til åndelig vekst.

Copleys gård. Før eller siden ville de dra videre. Men uansett hvor lenge oppholdet ville vare, måtte de handle som om de skulle være der i mange år.

Hvorfor ga så Herren dem dette rådet? Noen ble kanskje motløse der de bodde i en vogn eller et telt på en gjørmete åker, mens de så andre i bedre omstendigheter. Herrens råd endret sannsynlig perspektivet deres fra motløshet til håp.

Når vi ser andre som har ting vi drømmer om – en fin familie, et fint hus, en god jobb og en klar retning i livet – kan vi også bli motløse. Hvis vi for eksempel vet at vi ikke vil være i en menighet eller gren så lenge, kan vi tenke: "Hvorfor ta bryet med å ta imot et kall? Hvorfor bli kjent med noen?" Vi går kanskje likevel i kirken, men får ikke alt vi kunne ha fått ut av opplevelsen. Hvis vi hele livet fokuserer på hva vi *ikke* har, vil vi kanskje ikke kunne være virkelig takknemlig for det vi *har*.

Slik vi synger i en av våre salmer, *finnes* det alltid "noe å gjøre her, vi vil alle anledning få. La den ei gå forbi, og unnskyldninger gi, for husk du for tronen skal stå."²

Når vi arbeider langsiktig, begynner vi å se muligheter vi kanskje ikke har sett før. Vi vil kanskje også se at noen av disse mulighetene aldri vil komme vår vei igjen. Da tenker vi: "Så lenge jeg er her, vil jeg engasjere meg, gjøre mitt beste og velge å være lykkelig. Jeg vil fortsette å håpe på fremtiden, men i mellomtiden vil jeg gjøre noe godt her." Det er forskjellen mellom å trå i vannet og å faktisk svømme.

Det viste seg at de hellige i Thompson ikke ble værende særlig lenge. Leman Copley brøt sitt løfte om å la de hellige bo på eiendommen hans. Herren sendte til slutt disse hellige til Missouri, men de gjorde sitt beste mens de bodde på denne

bondens åker, og Herren velsignet dem for det.

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap: “Ofte vil nåtidens dype daler bare kunne forstås ved å se tilbake på dem fra fjellene i vår fremtid. Vi kan ofte ikke se Herrens hånd i vårt liv før lenge etter at prøvelsene er over. De vanskeligste stundene i vårt liv er ofte nødvendige byggesteiner som danner grunnvollen for vår karakter og baner

vei for fremtidige muligheter, forståelse og lykke.”³

La ikke deres sinn vende seg tilbake

Vi havner noen ganger i vanskeligheter når vi insisterer på å gjøre ting i henhold til vår egen timeplan, istedenfor å stole på Herrens.

Tenk på historien om da Lehi forlot Jerusalem fra Laman og Lemuels perspektiv. Deres komfortable liv ble

plutselig avbrutt da Lehi sa at familien måtte flykte fordi Jerusalem ville bli ødelagt. Ut i villmarken dro de – bare for å måtte dra tilbake etter kort tid for å hente messingplatene fra Laban. All den tiden med å streve seg gjennom den ugjestmilde ørkenen, bare for at Laban kulle stjele deres kostelige ting og prøve å drepe dem? Jeg ville også blitt opprørt!

På toppen av det hele, da de så at Jerusalem så likedan ut, ble sikkert Laman og Lemuel enda sintere. Jeg vet ikke om de forventet å se et rykende krater når de kom tilbake, men jeg kan forestille meg at de må ha tenkt: “Skulle ikke Jerusalem bli ødelagt? Hvorfor kaster vi bort tiden i ørkenen når alt er som vanlig her?” I alle fall førte alle disse tingene snart til at de slo Nephi og Sam (se 1 Nephi 3:29).

Når ting ikke skjer slik vi synes de burde, når vi tror at ildstøtten aldri kommer til å gå fort nok, når vi ser oss rundt og bare ser en bondes åker, kan vi også bli motløse i den grad at vi, i likhet med Laman og Lemuel, går løs på vår tro og lar vår frustrasjon gå ut over Gud.

Eldste Neal A. Maxwell (1926-2004) i De tolv apostlers quorum sa: “Når vi er uberettiget utålmodige med en allvitende Guds timeplan, viser vi i virkeligheten at vi vet hva som er best. Er det ikke merkelig – vi som bærer armbåndsur, søker å gi ham

råd som overvåker kosmiske klokker og kalendere.”⁴

Selvfølgelig er ikke livet alltid lett, og jeg vet ikke om noen – meg selv inkludert – som kan si at livet har blitt nøyaktig slik de forestilte seg. Men jeg vet også om mange som kan si at de tross alt er fornøyd med livet sitt nå – selv om de ikke ble brannmann på månen!

Dette positive perspektivet kommer når vi trofast følger Herren med optimisme gjennom våre egne villmarker. Når vi gjør det, vil vi en dag oppdage at vår villmarksopplevelse ikke var på langt nær så ille som vi trodde. Vi vil kanskje til og med innrømme at det var fullstendig verdt det. Herren sier til oss alle:

“Fortsett i tålmodighet inntil dere blir fullkommengjort.

La ikke deres sinn vende seg tilbake, og når dere er verdige, i min egen beleilige tid, skal dere forstå og vite” (L&p 67:13-14). ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

For å lære hvordan man kan være takknemlig uavhengig av omstendighetene, se president Dieter F. Uchtdorfs tale på generalkonferansen i april, ”Takknemlig i alle omstendigheter,” i mai-nummeret eller på conference.lds.org.

NOTER

1. Richard G. Scott, “Han lever,” *Liahona*, jan. 2000, 105.
2. “Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?” *Salmer*, nr. 173.
3. Dieter F. Uchtdorf, “Fortsett i tålmodighet,” *Liahona*, mai 2010, 58.
4. Neal A. Maxwell, “Håp ved Kristi forsoning,” *Liahona*, jan. 1999, 72.

Vår himmelske Fader sa nei og ja

Jeg trodde vår himmelske Fader sa nei, men han sa egentlig ja til en større plan for mitt liv.

Av Angelica Hagman

Da jeg gikk siste år på videregående skole i Sverige, bestemte jeg meg for å søke meg inn på Brigham Young University i Utah. Det var bare ett problem: uansett hvor inderlig jeg ba Gud om å bekrefte min beslutning, følte det bare aldri riktig. Jeg tenkte: “Svaret kunne da ikke være nei? På så mange måter syntes BYU å være en riktig beslutning, spesielt fordi jeg ønsker å gifte meg i templet, og mulighetene til det var så mye større ved BYU enn i Sverige.” Men det var ikke riktig. Ikke for meg. Ikke akkurat da.

Skuffet skrinla jeg planene om å gå på BYU, og søkte på et universitet i Sverige. Omtrent samtidig som jeg ville ha reist for å starte mitt BYU-eventyr, forelsket jeg meg i Jonas – en nylig hjemvendt misjonær. Selv om vi må ha deltatt på flere ungdomsaktiviteter sammen før Jonas reiste på misjon, hadde jeg aldri lagt merke til ham. Hvordan jeg kunne unngå å legge

merke til hans karisma og smittende latter, er fortsatt et mysterium!

Tidlig i forholdet vårt fortalte Jonas meg at han hadde søkt på BYU og håpet å gå der neste semester. Etter hans første semester i Provo, giftet vi oss i templet og begynte å studere ved BYU sammen, og vi fullførte på samme dag.

Nå tenker jeg tilbake og ser hvorfor vår himmelske Fader i utgangspunktet sa nei – eller egentlig “ikke ennå” – til min inderlige bønn om å få studere ved BYU. Selv om han sa nei til mitt ønske der og da, sa han faktisk ja til et mye viktigere ønske. Som ung jente hadde jeg ofte bedt om at min fremtidige mann og jeg ville finne hverandre når tiden var inne. Vi kunne ha møtt hverandre på BYU, men jeg er overbevist om at Jonas og jeg, som en del av en større plan, trengte å finne hverandre i Sverige. Kanskje mange av vår himmelske Faders “nei” til våre bønner er integrerte deler av hans “ja” til større planer for vårt liv.

Din vilje skje

I Getsemane ba Jesus Kristus inderlig: “Far! Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi!” Så la han til: “Men ikke som jeg vil, bare som du vil” (Matteus 26:39). Jesus Kristus valgte å drikke den bitre kalk fordi han visste at det var en del av Guds

større plan for å sørge for en Frelser som skulle sone for menneskehetens synder (se 3 Nephi 11:11).

Likeledes vet vi at vår himmelske Fader har en plan for vårt liv. Selv om vi kanskje ikke kjenner detaljene i Guds plan for oss, kan vi stole på vår himmelske Faders svar på våre bønner og si: "Skje din vilje."

Kristus innrettet sin vilje etter Guds, og den store planen som omfattet Frelserens forsoning for alle mennesker, utspilte seg. På samme måte kan vår himmelske Fader åpenbare en større plan for oss når vi innretter vår vilje etter hans. Etter hvert kan vi motta velsignelsene som Jesus Kristus ba om i sin forbønn: "At de

alle må være ett, likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at også de må være ett i oss" (Johannes 17:21).

Jeg er så takknemlig for at vår himmelske Fader kjærlig hvisker nei til noen bønner, slik at han kan gi et rungende ja til andre. ■

Artikkelforfatteren bor nå i California i USA.

GUD SER DET STORE BILDET

"For en fantastisk kilde til kraft, styrke og trygghet

som er tilgjengelig for hver av oss. Han som kjenner oss bedre enn vi kjenner oss selv, Han som ser det større bildet og som kjenner enden fra begynnelsen, har forsikret oss om at han vil være der for oss og hjelpe oss om vi bare spør. Vi har løftet: 'Be alltid og ha tro, og alle ting skal tjene dere til det gode' [L&p 90:24]."

President Thomas S. Monson, "Vi går aldri alene," *Liahona*, nov. 2013, 121.

DE VIKTIGSTE SANNHETER Å KJENNE

Hvis dere har snublet eller vært på villspor en tid, kan dere gå fremover med tro og ikke vandre hit og dit i verden lenger.

Av president
Boyd K. Packer

President for De tolv
apostlers quorum

Noen ungdommer har spørsmål og søker veiledning. Andre lurer på hvordan de kom bort fra evangeliets vei og hvordan de kan komme tilbake. Selv om jeg taler til alle, taler jeg mest innstendig til den som søker.

Din åndelige konto

Vi lever alle på åndelig kreditt. På en eller annen måte vokser kontoen stadig. Hvis dere nedbetaler etter hvert, har dere lite å bekymre dere for. Snart begynner dere å lære disiplin og vet at regnskapets dag vil komme. Lær å nedbetale deres åndelige konto regelmessig, istedenfor å la den bygge seg opp med renter og gebyrer.

Ettersom dere blir prøvet, er det forventet at dere vil gjøre noen feil. Jeg regner med at dere har gjort ting som dere angrer på, ting dere ikke engang kan be om unnskyldning for, og langt mindre gjøre godt igjen. Derfor bærer dere en byrde. Dere vil kanskje føle dere mindreverdige i kropp og sinn, og urolige eller tynget av vekten av en åndelig

konto som er merket "forfalt". Når dere kommer ansikt til ansikt med dere selv i stunder med stille ettertanke (noe mange av oss prøver å unngå), er det noe uoppgjort som plager dere? Har dere noe på samvittigheten? Er dere fortsatt, i en eller annen grad, skyldige i noe lite eller stort?

Altfor ofte får vi brev av dem som har begått tragiske feil og føler seg tynget. De spør: "Kan jeg noensinne få tilgivelse? Kan jeg noensinne forandre meg?" Svaret er ja! (Se 1 Korinterbrev 10:13.)

Omvendelse gir lindring

Evangeliet lærer oss at lindring av kvaler og skyldfølelse kan oppnås gjennom omvendelse. Med unntak av de få som hopper av til fortapelse etter å ha kjent en fylde, finnes det ingen vane, ingen avhengighet, ikke noe opprør, ingen overtredelse, intet lovbrudd, lite eller stort, som unntas fra løftet om fullstendig tilgivelse. Uansett hva som har hendt i deres liv, har Herren beredt en vei så dere kan komme tilbake hvis dere vil følge Den hellige ånds tilskyndelser.

Noen er fylt med en sterk trang, en fristelse som stadig vender tilbake, kanskje for å bli en vane og deretter en avhengighet. Vi er tilbøyelige til visse overtredelser og synder, samt en rasjonalisering om at vi ikke er skyldige fordi vi ble født slik. Vi blir fanget, og derav kommer den smerte og kval som bare Frelseren kan helbrede. Dere har evne til å stoppe og bli forløst.

En klapperslange kalt pornografi

President Marion G. Romney (1897-1988), førsterådgiver i Det første presidentskap, fortalte meg en gang: "Ikke bare si det så de kan forstå. Si det så de ikke kan misforstå."

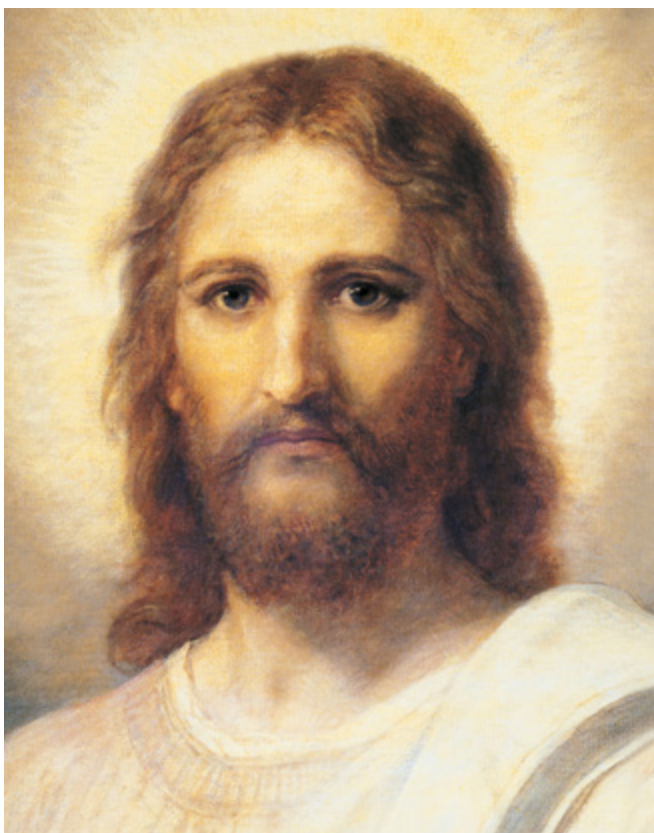
Å samle eller se på pornografi er som å ha et brennende ønske om å ha en klapperslange i ryggsekken din.

Så hør godt etter! Jeg vil tale tydelig som en som er kalt og forpliktet til å gjøre det.

Dere lever i en tid hvor pornografiens svøpe feier over verden. Den er vanskelig å unnsnippe. Pornografi retter seg mot den delen av deres natur som gir dere evne til å skape liv.

Å hengi seg til pornografi fører til vanskeligheter, skilsmisse, sykdom og en rekke problemer. Det finnes ingen del av den som er uskyldig. Å samle på den, vise den eller bære den med seg i noen form, er omtrent som å ha en klapperslange i ryggsekken. Det utsetter dere for det uunnværlige åndelige motstykket til slangens bitt og dens innsprøytning av dødelig gift. Det er lett å forstå, når verden er som den er, at man nesten uskyldig kan bli utsatt for den, lese den eller se den uten å være klar over de fryktelige

konsekvensene. Hvis dette beskriver dere, vil jeg be dere slutte. Slutt nå!

Mormons bok forteller oss at “menneskene er tilstrekkelig undervist til å kjenne godt fra ondt” (2 Nephi 2:5). Det gjelder dere også. Dere vet hva som er rett og galt. Vær forsiktige så dere ikke går over den grensen.

Selv om de fleste feiltrinn kan bekjennes i all stillhet til Herren, krever visse overtredelser mer enn som så for å oppnå tilgivelse. Hvis dere har begått alvorlige feil, snakk med biskopen. For øvrig vil vanlig bekjennelse, stille og personlig, være tilstrekkelig. Men husk at den store tilgivelsens morgen kanskje ikke kommer på en gang. Gi ikke opp selv om dere først snubler. Å overvinne motløshet er en del av prøven. Gi ikke opp. Og som jeg har sagt før, når dere har bekjent og avstått fra deres synder, må dere ikke se dere tilbake.

Herren er alltid der. Han er villig til å lide og betale prisen hvis dere er villige til å akseptere ham som deres Forløser.

Frelserens lidelse var for våre synder

Som dødelige kan vi ikke fullt ut forstå hvordan Jesus Kristus utførte sitt sonoffer. Men inntil videre

er det viktigere for oss å vite *hvorfor* han led enn *hvordan* han led. Hvorfor gjorde han det for dere og for meg, for alle mennesker? Han gjorde det av kjærlighet til Gud Faderen og alle mennesker. “Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner” (Johannes 15:13).

I Getsemane forlot Kristus sine apostler for å be. Hva som enn hendte, går det langt over vår fatteevne! Men vi vet at han fullførte forsoningen. Han var villig til å påta seg hele verdens feiltrinn, synder, skyld, tvil og frykt. Han led for oss for at vi skulle slippe å lide.

Fullstendig tilgivelse er mulig

Hvis dere har snublet eller vært på villspor en tid, hvis dere føler at den onde nå holder dere fanget, kan dere gå fremover med tro og ikke vandre hit og dit i verden lenger. Det finnes dem som er beredt til å lede dere tilbake til fred og trygghet. Til og med Guds nåde, som loves oss i Skriftene, kommer “etter at vi har gjort alt vi kan” (2 Nephi 25:23). Muligheten for dette er for meg den viktigste sannhet å kjenne.

Jeg lover at tilgivelsens lyse morgen kan komme. Da kommer “Guds fred, som overgår all forstand” (Filipperne 4:7) inn i deres liv igjen, omtrent som en soloppgang, og dere og han vil “ikke lenger komme deres synd i hu” (Jeremia 31:34). Hvordan kan dere vite om dere har fått tilgivelse? Dere vil vite det! (Se Mosiah 4:1-3.)

Det er dette jeg har kommet for å lære dere som er i vanskeligheter. Han vil trå til og løse problemet som dere ikke kan løse, men dere må betale prisen. Det skjer ikke uten at dere gjør det. Han er en svært snill herre i den forstand at han alltid vil betale den pris som er nødvendig, men han vil at dere skal gjøre det dere skal, selv om det er smertefullt.

Jeg elsker Herren, og jeg elsker Faderen som sendte ham. Våre byrder i form av skuffelse, synd og skyld kan legges frem for ham, og på hans rause betingelser kan hvert punkt på kontoen merkes med “betalt”. (Se Jesaja 1:18-19.)

Lev trofast og hold deg verdig

Skriftstedet “husk å lære visdom i din ungdom, ja, lær i din ungdom å holde Guds bud” (Alma 37:35) er en oppfordring med et løfte om fred og beskyttelse mot den onde. (Se også 1 Timoteus 4:12.)

Forvent ikke at alt vil gå glatt gjennom hele livet. Selv for dem som lever slik de burde, vil det noen ganger være det stikk motsatte. Møt alle livets utfordringer med optimisme og visshet, og dere vil ha den fred og tro dere trenger nå og i fremtiden.

For de av dere som ennå ikke har alle velsignelser dere ønsker og trenger, tror jeg fullt og fast at ingen erfaring eller mulighet som er nødvendig for forløsning og frelse, vil bli nektet dere som lever trofast. Hold dere verdige, vær

håpefulle, tålmodige og be ofte. Ting har en tendens til å løse seg. Den hellige ånds gave vil veilede dere og rettlede deres handlinger.

Jeg kjenner dere som Kirkens ungdom, og jeg forstår at dere ikke er fullkomne, men dere er på veien dit. Vær tapre. Vit at enhver som har et legeme, har makt over en som ikke har det.¹ Satan er nektet et legeme, så når dere møter fristelser, skal dere vite at dere kan heve dere over alle disse fristelsene om dere bare utøver den handlefrihet som ble gitt Adam og Eva i hagen og videreført til denne generasjon. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University 6. november 2011. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTE

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 208.

Jeg lover at tilgivelsens lyse morgen kan komme.

NORMER OG VENNER

Så lenge jeg har gått på skolen, har jeg hatt venner som ikke har forstått moralnormene i vår religion. I begynnelsen var det vanskelig, men etter hvert har de blitt vant til tanken på at jeg ønsker å være moralsk ren. Jeg har som mål å være ren og ubesmittet, og det har fungert bra, både for meg og for dem som pleide å kritisere meg. Etter hvert har respekt, fred og glede blitt en del av vår kjærlige vennekrets.
Vitória M., Brasil

TILGI MINE VENNER

Som eneste medlem av Kirken i min omgangskrets, har jeg opplevd at vennene mine har fornærmet meg. Noen ganger kan de dømme og kritisere min religion. Jeg føler meg så alene, men jeg er takknemlig for at jeg kjenner Kirkens normer.

Hvis mine venner fornærmer meg, prøver jeg å ydmyke meg og unngå strid, for jeg vet at strid er av det onde. Når de begynner å diskutere noen saker om Kirken, vitner jeg bare om min tro på evangeliet.

Jeg tilgir alltid vennene mine, enten de ber om unnskyldning eller ikke. Tilgivelse handler ikke bare om å si: "Jeg godtar unnskyldningen din" eller "Det går bra", for tilgivelse har dyp betydning: Jesus Kristus sonet for våre synder slik at vår himmelske Fader kan tilgi oss.

Selv om mine venner ikke forstår min tro nå, vet jeg at jeg kan være Guds redskap til å undervise dem om evangeliet. Jeg hjelper dem, og samtidig hjelper jeg meg selv å vokse åndelig og forberede meg til å reise på misjon.

Joshua V., Filippinene

ET AV MINE YNDLINGSSKRIFTSTEDER

Vår himmelske Fader bruker "små og enkle ting" (Alma 37:6) til å fremme sitt verk. Joseph Smith var ingen stor mann i verdens øyne, men Gud brukte ham til å gjenopprette Kirken. Og det var en veldig

enkel ting som førte til gjenoprettelsen: en bønn. Tro ikke at du er for liten til å arbeide i Herrens vingård. Å være et godt eksempel kan hjelpe menneskene rundt deg å bli medlem av Kirken. Gud trenger ikke store personligheter, bare personer som er trofaste og lydige.

Ronick R., Haiti

MISJONÆRLEDSAGERE

Din familie kan bidra til å forene Guds familie.
Dere kan alle dele evangeliet med andre på naturlige og behagelige måter.

(Se M. Russell Ballard, "Sett din lit til Herren," *Liahona*, nov. 2013, 43.)

BANANBRØD- MISJONÆRER

For disse unge mennene har det å dele ut en brødslike velsignet utallige liv, inkludert deres eget.

Av Mindy Raye Friedman

Kirkens tidsskrifter

Hvordan ville du reagere hvis noen tilbød deg en skive deilig bananbrød? For de unge mennene i en menighet i Ecuador er det én måte å innlede samtaler om evangeliet på.

Annenhver måned har de en misjonærdag med åpent hus i et nytt område av menigheten. De deler seg inn i flere grupper, hver bestående av en ung mann, en heltidsmisjonær eller nylig hjemvendt misjonær, og en eldste eller høyprest. Noen av gruppene arbeider i et telt, noen går for å ta kontakt med folk i parken og noen går fra dør til dør.

Når de møter noen, tilbyr de vedkommende en skive bananbrød. Hvis vedkommende tar imot, får han eller hun høre at selv om brødet er deilig og bra for kroppen, har misjonærene et budskap som vil gi næring til vedkommendes sjel. De unge mennene og deres ledsagere inviterer så vedkommende til å møte misjonærene. På denne måten har de klart å skaffe 40 til 50 henvisninger for misjonærene i løpet av et par timer.

De unge mennene er også flinke til å innlemme medlemmene av sitt eget quorum i fellesskapet. På lørdager møtes de til en Unge menns-aktivitet

og arbeider med Plikt overfor Gud. Så besøker de mindre aktive medlemmer av quorumet. De oppfordrer dem til å gå i kirken, og inviterer dem så til å komme tilbake for å delta i sport eller andre aktiviteter.

På denne måten og mange andre forbereder disse unge mennene seg på å være misjonærer hele livet. To av dem (til høyre) forteller at de føler seg styrket og inspirert av sine erfaringer.

ENDRET AV EVANGELIET

Jeg har vært medlem av Kirken i fem år. Mor og far er ikke medlemmer, men min onkel Jorge er Unge menns president, og han har vært til stor støtte. Jeg er også takknemlig til biskopen for hans konstante støtte og oppmuntring.

Jeg bestemte meg for å komme nærmere Kirken etter en av misjonærdagene de hadde i menigheten. Det var en av mine første erfaringer som motiverte meg til å slutte meg til Kirken. Som diakon, lærer og nå prest, har mine ledere alltid støttet og oppmuntret meg til å delta i alle misjonæraktiviteter. Jeg liker åpent hus, der jeg har mulighet til å dele med andre velsignelsen ved å være medlem av Kristi kirke. Det som inspirerer meg mest, er

tjenesteaktivitetene, der jeg har anledning til å hjelpe min neste slik Jesus lærte oss å gjøre.

For et år siden ble mine yngre brødre, Luis, 15, og Israel, 12, medlem av Kirken. Vi har samarbeidet om prosjekter i Plikt overfor Gud, og siden de ble døpt har vi delt fantastiske opplevelser når vi har arbeidet sammen. Alle de unge mennene i menigheten står hverandre veldig nær, og vi støtter hverandre.

Jeg vet at dåpen er porten for å komme inn i himmelriket. Når vi er i våre medmenneskers tjeneste, er vi jo i vår Guds tjeneste (se Mosiah 2:17). Misjonærarbeidet velsigner familier, og jeg vet at livet mitt har forandret seg på grunn av evangeliet.

Alvaro T., 17 år

JEG MÅTTE LÆRE MINE ANSVARSOPPGAVER

Som diakon lærte jeg mine ansvarsoppgaver takket være støtte fra mine foreldre og ledere, og at jeg arbeidet med målene i heftet Plikt overfor Gud. Som lærer lærte jeg mer ved å gå og gjøre besøkene som hjemmelærere, delta i åpent hus på misjonærdagene, dele ut bananbrød, delta i GUF og delta i menighets- og stavsaktiviteter.

Nå som jeg er prest, kommer jeg til å fokusere mer på misjonærarbeid. Når jeg har arbeidet sammen med Unge menns president og som assistent til biskopen, har jeg lært mye mer om mitt ansvar som prestedømsbærer.

Våre ledere inviterer oss stadig til å bli med dem og heltidsmisjonærene, slik at vi kan bli kjent med misjonærarbeidet. De formaner oss også til å lese Skriftene, spesielt Mormons bok. Alle disse opplevelsene motiverer og forbereder meg til å motta det høyere prestedømme og reise på heltidsmisjon.

Isaac G., 17 år

DINE MISJONÆROPPLEVELSER

Hvordan har du delt evangeliet med andre ved små og enkle midler? Fortell historiene dine ved å gå inn på liahona.lds.org og klikke på "Submit Your Work", eller ved å sende e-post til liahona@ldschurch.org.

ET MIRAKEL PÅ FLYPLASSEN

En liten tilskyndelse kan forandre liv til det bedre.

Av Thomas E. Robinson III

Som ny misjonær i Japan hadde jeg vanskelig for å forstå noen, og langt mindre bli kjent med dem. Det var vanskelig å lære å bli glad i personer jeg ikke engang kjente, spesielt når jeg ikke kunne forstå hva de sa. Men jeg gjorde et forsøk på å vise min kjærlighet til dem, og jeg verdsette deres innsats for å få kontakt med meg.

Hver uke fikk min ledsager og jeg et hjemmebakt brød av en søster i menigheten som het søster Senba. Hun viste sin kjærlighet til misjonærene ved å bake brød og skrive små, men dyptfølte lapper.

Jeg ble rørt over at noen brydde seg om meg. Jeg følte meg tilskyndet til å vise min takknemlighet til henne på en eller annen måte. Jeg skrev en lapp til henne hvor jeg uttrykte hvor takknemlig jeg var for henne og de ofrene hun og hennes familie gjorde for å hjelpe misjonærene. Vi ble venner, og

jeg begynte å se på henne som min andre mor.

Månedene gikk. Tidlig en onsdag morgen fikk jeg en telefon fra misjonspresidenten, som sa jeg skulle overføres til Okinawa. Da jeg la på, ble jeg fylt med en svært bittersøt følelse. Jeg gruet meg til å si farvel. Hver telefonsamtale for å fortelle medlemmene i menigheten at jeg skulle dra neste dag, gjorde vondt i hjertet. Å si farvel til folk jeg hadde blitt så glad i, var vanskeligere enn jeg hadde trodd.

Da jeg var ferdig med disse samtalene, slo det meg at den eneste som ikke hadde svart på telefonen, var søster Senba. Jeg var trist fordi jeg ikke ville få si farvel til et medlem som hadde betydd så mye for meg.

Neste morgen dro to andre misjonærer og jeg til flyplassen. Da vi kom til billettluken og prøvde å kjøpe billetter, fortalte funksjonæren oss at kortene våre hadde blitt avvist. Vi hadde ikke penger til å betale for billettene, og flyet skulle gå om 10 minutter! Alle tre hadde panikk. Vi ville komme for sent til flyet og bli sittende fast på flyplassen den dagen.

Men panikken forsvant da jeg snudde meg og så søster Senba komme inn på flyplassen. Jeg ble sjokkert over at hun var der, for hun visste ikke når flyet vårt gikk. Hun skyndet seg bort til oss, smilte og ga oss alle brød som vi kunne ha med på flyet.

Da vi forklarte at vi ikke ville komme med flyet, ble hun lei seg. Ingen av oss visste hva vi skulle gjøre. Deretter begynte søster Senba å rote gjennom vesken sin på jakt etter noe som kunne hjelpe oss. Hun hoppet høyt av glede da hun fant en liten konvolutt i vesken der hun for flere uker siden hadde lagt 50 000 yen – nøyaktig den summen vi trengte. Hun ga oss pengene, og fikk billettene

HERREN BRUKER VIRKELIG SMÅ MIDLER TIL Å TILVEIEBRINGE SITT VERK.

våre i tide. Vi takket henne med all den takknemlighet vår sjel kunne mønstre, sa farvel og løp til flyet.

Etter at flyet hadde tatt av, snudde en av de andre misjonærene seg til meg og sa: “Er hun ikke fantastisk? Det var et mirakel!”

Da gikk det opp for meg hvor mirakuløst det egentlig var. Så sa han: “Hva står det på lappen din?” Jeg så at han leste en lapp som lå sammen med brødet søster Senba hadde gitt ham. Da jeg oppdaget at jeg også hadde en, tok jeg opp lappen og leste en personlig beskjed til meg, som umiddelbart ga meg tårer i øynene. Det sto: “Jeg er glad i deg! Vær så snill å ikke glemme meg! Jeg vil aldri glemme deg!”

I det øyeblikket følte jeg Ånden sterkere enn noensinne. Søster Senbas

eksempel lærte meg hvor viktig det er å følge Åndens tilskyndelser – uansett hvor liten eller merkelig tilskyndelsen kan virke. Ved hjelp av disse tilskyndelsene kan vi forandre liv til det bedre. Jeg vet det ikke var en tilfeldighet at hun kom til flyplassen. Det *var* et mirakel.

Herren bruker virkelig små midler til å tilveiebringe sitt verk. Vi er svært velsignet som medlemmer av denne

Kirken, ved å ha hans innflytelse i vårt liv. La oss alle være verdige til å motta disse tilskyndelsene og være til velsignelse for Guds barn. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Redaktørens anmerkning: Søster Senba fikk raskt refusjon fra misjonen.

“Mamma jobber hele dagen. Hvordan kan jeg forbedre forholdet vårt?”

Siden du ikke ser din mor så ofte, må du sørge for at den tiden dere har sammen, brukes godt. Du kan snakke med moren din om hvordan dere kan gjøre dette. Hun ønsker også å ha et godt forhold til deg, og vil hjelpe deg å jobbe med det. Prøv å spørre henne hva hun ville sette pris på: komme hjem til et rent hus? gjøre en aktivitet sammen? bare snakke med deg? Hvis dere regelmessig gjør aktiviteter som moren din setter pris på, vil forholdet bli bedre.

Dere kan naturligvis planlegge noen morsomme aktiviteter å gjøre sammen, men enhver meningsfylt tid sammen – som for eksempel å ta oppvasken eller lese Skriftene – kan være en fin måte å utvikle forholdet på.

Sett også av tid til kommunikasjon. Å forstå hverandre er en viktig ingrediens i gode relasjoner. En ting å diskutere er hvordan din mors arbeidstider vil påvirke ditt forhold til henne. Dere kan unngå misforståelser hvis dere snakker om dine forventninger, så vel som din mors.

Bønn vil hjelpe. Familier er viktige for vår himmelske Fader, så han kan inspirere deg til å vite hvordan du kan forbedre ditt forhold til din mor. Ikke overse en tilskyndelse til å gjøre noe som virker lite (se Alma 37:6). En klem og et smil, for eksempel, kan gjøre en stor forskjell.

Skrive en påminnelse

Selv om dere har veldig lite tid sammen, kan du likevel uttrykke din kjærlighet til din mor.

Skriv gjennomtenkte, hemmelige lapper til henne. Når hun leser dem på jobb, vil hun tenke på deg. Gjør så mye du kan for henne. Tenk på henne oftere, og be for henne. Be Herren om å inspirere deg og tilskynde deg med hensyn til hvordan dere kan forbedre forholdet deres.

Irinka E., 20 år, Odessa, Ukraina

Prøv å forstå henne

Prøv å forstå situasjonen hennes, for hun jobber for at du skal ha det bra. Du kan begynne med å hjelpe til hjemme, som å rengjøre huset, hjelpe dine søsken og lage mat. Du kan også dele skriftsteder med moren din, be sammen med henne og gjøre aktiviteter som dere liker å gjøre sammen.

Morony M., 18 år, Chihuahua, Mexico

Ha en spesiell søndag

Noen søndager har vi en spesiell lunsj eller middag med en ny dessert. Vi snakker

sammen, og til slutt synger vi salmer. Dette fører oss sammen og hjelper oss å bli bedre venner!

Rebeca N., 12 år, São Paulo, Brasil

Prøv et eksperiment

Vi setter av tid til å være sammen: ha familiens hjemmeaften, spille spill, gå på stranden, spise lunsj sammen. Alt

dette bidrar til å holde liv i flammen av et godt forhold. Når vi er uenige, unngår vi å kritisere. Jeg vet at jeg noen ganger ber om å få slippe å gjøre husarbeid, men dette bidrar til motsetninger i hjemmet. Siden jeg begynte dette eksperimentet – med å prøve å klage mindre, senke stemmen, hjelpe mer til med husarbeidet og snakke mer med mor – har det utviklet seg en god ånd i hjemmet vårt, og vi samarbeider mer.

Glenda C., 18 år, Bahia, Brasil

Hjelp til hjemme

Gjør noen ekstra oppgaver i huset. Moren din har vært på jobb hele dagen. Hvis hun har mindre arbeid å gjøre når hun kommer hjem, vil hun trolig bli lykkeligere og få mer tid til å snakke og gjøre ting sammen, med deg. Når dere snakker sammen, kan du spørre om hvordan dagen hennes på jobben har vært. Det vil vise henne at du bryr deg, og det vil åpne dører for andre samtaleemner, slik at dere kan komme nærmere hverandre.

Heather B., 18 år, Oregon, USA

Finn noe dere begge liker å gjøre
Mammas forhold til meg ble veldig mye bedre da jeg sa: "Jeg ønsker å tilbringe mer tid med deg, men jeg vet ikke hva vi skal gjøre eller når vi kan gjøre det." Noe av det vi liker aller best å gjøre sammen, er å spille brettspill. Så vi setter av tid til å være sammen og spille, le

og skape minner. Når du er åpen med foreldrene dine, vil de til slutt bli dine beste venner. Du vil kunne snakke med dem om hva som helst, og du vil være sikker på å få et ærlig svar. Det er det som kjennetegner et modent forhold.

Ephraim S., 15 år, New South Wales, Australia

Les skriftsteder sammen

Dere kan begge sette dere som mål å lese sammen hver dag, selv om det bare er fem minutter, fra Mormons bok eller en hvilken som helst annen av Kirkens bøker. Det vil styrke forholdet deres og gi dere næring med Guds ord, slik at dere kan være beredt til å møte hver dag. Husk også å be til Gud om hans hjelp. Jeg vet at han hører deg og er glad i deg.

Laura M., 19 år, Córdoba, Argentina

LÆR AV MOREN DIN

"Vær så snill å finne i deres trofaste mødre det mønster dere skulle følge.

Ha *dem* som forbilder, ikke kjendiser hvis normer ikke er Herrens normer, og hvis verdier ikke gjenspeiler et evig perspektiv. Se på deres mor. Lær av hennes sterke sider, hennes mot og hennes trofasthet. Hør på henne. Hun er kanskje ingen racer på SMS. Hun har kanskje ikke engang en Facebook-side. Men når det gjelder det som hører hjertet og Herren til, har hun et vell av kunnskap."

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum, "Mødre og døtre," *Liahona*, mai 2010, 19.

KOMMENDE SPØRSMÅL

"Mor og far har nettopp gått fra hverandre. Jeg er sint fordi de har ødelagt familien vår. Hvordan kan jeg tilgi dem?"

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 10. september 2014 på liahona.lds.org, pr. e-post til liahona@ldschurch.org, eller i posten (se adresse på side 3).

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og foto.

Av Bonnie L.
Oscarson

Unge kvinners
generalpresident

DU KAN TROSSE TYNGDEKRAFTEN GÅ MED TRO

Hvis du fortsetter å bevege deg fremover, kan du holde deg oppreist selv om utenforstående krefter prøver å trekke deg ned.

Jeg fikk min første tohjuls sykkel da jeg var åtte år gammel. Med hjelp fra min eldre bror og far, tok jeg fatt på den ganske skremmende prosessen med å lære å sykle på den. De andre barna i nabolaget fikk det til å virke så enkelt og naturlig der de suste opp og ned gaten på syklene sine. Jeg satt og balanserte på sykkelsetet – som syntes å være minst 3 meter over bakken – og innså at absolutt ingenting kunne hindre meg i å falle over ende og bevise at tyngdeloven levde i beste velgående.

Da jeg prøvde å sykle, lærte jeg fort at hvis jeg ønsket å holde balansen, måtte jeg fortsette å trække. Første gang jeg satte meg på setet, var hastighet det siste jeg ønsket å tilføye den allerede skremmende ligningen. Men jeg forsto ganske snart

visdommen og fysikken i å bevege seg fremover. Så lenge jeg fortsatte å trække, kunne jeg holde meg oppreist og unngå den harde betongen som

Akkurat som de som fortsetter å trække på en sykkel for å holde seg oppreist til tross for tyngdekraftens innflytelse, kan de som blir ledet av Den hellige ånd i alt de gjør, tåle djevelens innflytelse.

bare ventet på å skrape huden av armene og beina mine. Snart suste jeg rundt i nabolaget sammen med vennene mine.

Det samme gjelder etterlevelse av evangeliet og normene i *Til styrke for ungdom*. Vi må tro at hvis vi konsekvent følger rådene fra Det første presidentskap som forklart i dette heftet, vil livet vårt være balansert og stabilt. Vi vil bli ledet dit vi ønsker å komme.

Vi må fortsette å bevege oss fremover for å unngå å falle. For å gjøre det, skulle vi konsekvent og trofast gjøre bestemte ting:

- Be morgen og kveld.
- Studere Skriftene daglig.
- Være tilstede på Kirkens møter og ta verdig del i nadverden.
- Hjelp menneskene rundt oss.
- Være verdig til å komme inn i templet.

Alle disse handlingene holder oss i bevegelse i riktig retning.

Det er derfor det å lese og være kjent med normene som er beskrevet i *Til styrke for ungdom*, vil bidra til å sikre at vi tar valg i samsvar med Guds normer. Ved å etterleve disse prinsippene og holde budene, innbyr vi Den hellige ånd til å være vår faste ledsager. Akkurat som de som fortsetter å trække på en sykkel for å holde seg oppreist til tross for tyngdekraftens innflytelse, kan de som blir ledet av Den hellige ånd i alt de gjør, tåle djevelens innflytelse.

Hvilke mål har du i tankene når du trækker fremover? For alle unge menn i Det aronske prestedømme er det å forberede seg nå til en heltdismisjon, viktig for videre utvikling. For alle unge skulle det å være forberedt til å dra til templet og motta begavelsen ved å inngå og holde hellegelige pakter, også være et hovedmål.

I budskapet fra Det første presidentskap i begynnelsen av *Til styrke for ungdom* leser vi: “Ha templet i tankene i alt du gjør. I templet vil du motta Herrens aller største velsignelser, innbefattet ekteskap for tid og all evighet.”¹ Å motta den evige ekteskapspakt i Herrens hus og bli en rettskaffen ektemann, hustru, far eller mor kan virke langt unna, men tiden for å begynne å forberede seg er nå. Alle disse tingene fører til det mest strålende og storslåtte mål av dem alle – evig liv sammen med vår himmelske Fader.

Et av mine yndlingsskriftsteder oppsummerer hva vi må gjøre for å være i bevegelse mot våre mål: “Derfor må dere streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker. Hvis

dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv” (2 Nephi 31:20).

Akkurat slik jeg som åtte år gammel jente lærte at jeg måtte fortsette å trække og bevege meg fremover for å trosse tyngdekraften og holde balansen på sykkelen, er det viktig for oss alle å bevege oss fremover med tro og stole på rådene fra levende profeter og en kjærlig himmelsk Fader for å unngå å falle. Noen av våre mål er bare et lite stykke unna, mens andre vil kreve et helt liv med trofast livsførsel å nå. Løftene om hva som befinner seg i enden av veien hvis vi er trofaste, er sikre og strålende og vel verdt turen. ■

NOTE

1. *Til styrke for ungdom* (2011), ii.

SØNDAGSLEKSJONER

Denne månedens tema:

Ekteskap og familie

EKTESKAP ER VERDT DET

“Det er så givende å være gift. Ekteskap er fantastisk. Med tiden begynner man å tenke likt og få de samme ideene og tilskyndelsene. Noen ganger er dere ekstremt lykkelige, iblant opplever dere prøvelser og vanskeligheter, men Herren veileder dere gjennom alle disse erfaringene sammen.”

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, “Ekteskapets evige velsignelser,” *Liahona*, mai 2011, 96.

HVORFOR EKTESKAP ER **FANTASTISK!**

Vi elsker å være gift, og her er grunnen.

Av Ben og Rachel Nielsen

Etter vårt første stevнемøte visste vi begge at vi ønsket å gå på et stevнемøte til. Ben ønsket å gå på et stevнемøte til fordi Rachel var vennlig og morsom å snakke med. Rachel ønsket å gå på et stevнемøte til fordi Ben var dannet og fortsatt smilte etter at *alle* de gjennomtenkte planene hans mislyktes. Etter det andre stevнемøtet og mange flere stevнемøter og bønner etter det, ble vi forelsket og bestemte oss for å gifte oss i Sacramento California tempel.

Bryllupsdagen var helt perfekt, og vi har elsket å være gift siden den gang. Verden ser kanskje annerledes på ekteskapet, men vi vet at "intet annet forhold av noe slag kan bringe så mye glede, skape så mye godt eller frembringe så mye personlig for-edling."¹ Ekteskapet er fantastisk, og dette er grunnen.

FRA BEN: En Lagkamerat

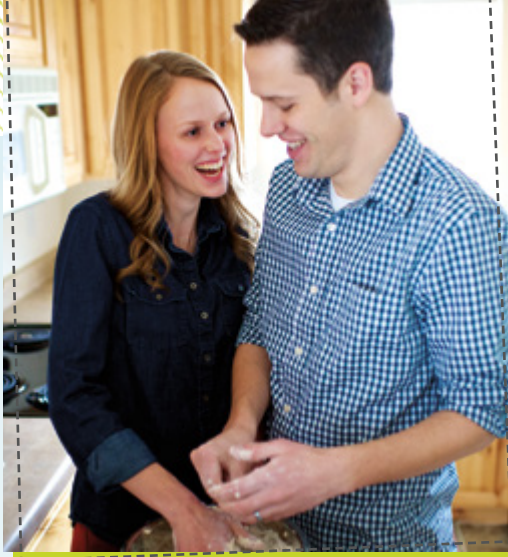
I løpet av min misjon i Brasil ble jeg glad i fotball. Noe av det jeg liker best ved denne sporten er å ha lagkamerater og lære å samarbeide med laget. Rachel er en fantastisk lagkamerat. Hun hjelper meg å nå mine mål, er sammen med meg om å ta viktige beslutninger og stiller opp for meg når jeg har problemer.

Da vi ble besejlet i templet, lovet vi å "hjelpе hverandre som likeverdige partnere".² Rachel og jeg gjør vårt beste for å støtte hverandre i alt vi gjør, og det er godt å vite at jeg alltid har en pålitelig lagkamerat.

FRA RACHEL: Uttrykk for kjærlighet

La oss innse det, jenter (og gutter), det er godt å vite at noen elsker deg. Og når du er gift, har du anledninger til å gi og motta kjærlighet hver dag! Da jeg snakket med mor og far om muligheten for å gifte meg med Ben, sa pappa: "Uansett hvem du velger å gifte deg med, vil jeg at han ofte og oppriktig skal uttrykke sin kjærlighet til deg slik eldste Richard G. Scott gjorde til sin hustru."³ Jeg hørte på pappa.

Jeg bestemte meg for å gifte meg med Ben, og han har alltid gjort en innsats for å uttrykke sin kjærlighet til meg på små og store måter. I løpet av mitt siste år på college jobbet jeg i mange måneder med å forberede meg, søke og bli intervjuet for en prestisjefylt praktikantstilling. Og da jeg endelig fikk vite at jeg fikk jobben, kom jeg hjem og så en vase full av blomster fra min mann. Han visste hvor hardt jeg hadde jobbet og hvor mye praktikantstillingen betydde for meg. Andre ganger pleier han å gjemme favoritt-drikken min og en kjærlighetslapp i kjøleskapet før han drar på speiderleir for helgen. Og hver dag tar han oppvasken og får meg til å le. Ben er god til å uttrykke sin kjærlighet til meg, og det gir oss begge mye glede.

FRA BEN: Mer glede

Det er utrolig morsomt å gå på stevnemøter med Rachel. Faktisk sørger vi for at vi fortsatt går på stevnemøter ofte, selv om vi er gift. Siden vi møttes, har vi funnet vi ut at vi liker mange av de samme aktivitetene: fotturer gjennom parker, å delta i skuespill, se sportsbegivenheter, spise ny og annerledes mat, høre på musikk og mye mer. Jeg elsket å gjøre disse tingene før jeg møtte Rachel, men de er enda morsommere nå som vi får dele dem med hverandre. Når du er gift, har du en å nyte livet sammen med – og som gjør livet fantastisk.

FRA RACHEL: En evig misjonærledsager

Før jeg møtte Ben, nærmet jeg meg alderen for misjonærtjeneste og hadde seriøst vurdert å reise på heltidsmisjon. Men da Ben kom inn i livet mitt, visste jeg at vår himmelske Fader hadde en annen plan for meg.

Da Ben og jeg forlovet oss, spurte slektninger som visste om mine tanker å reise på misjon, meg om valget mitt, og jeg fortalte dem: “Jeg bestemte meg for at jeg ville velge min egen misjonærledsager – og være sammen med ham i all evighet.”

Når du er gift, har du og ektefellen anledning til å delta i arbeidet med å frelse sjeler sammen. Ben og jeg har funnet stor glede i å bygge et Kristus-sentrert hjem, studere og etterleve evangeliet sammen, utføre tjeneste i Kirken og innby andre til å komme til Kristus. Når vi arbeider

sammen for å bygge opp Guds rike, kommer vi nærmere hverandre, vår kjærlighet blir dypere, og livet er mer tilfredsstillende.

STOL PÅ OSS

Uansett hva verden måtte si, *er* ekteskapet fantastisk og det *er* verdt å prioritere. Når du er gift, har du en lagkamerateam, du gir og mottar kjærlighet, du nyter livet mer fullstendig, og du har en å bygge opp Guds rike sammen med. Alt dette gir oss mye glede, og fordi vi er besejlet i templet, kan vi ha denne gleden for alltid! Hvis vi holder våre pakker, vil vi få være sammen for evig og motta prestedømmets største velsignelser. Vi “har... i ekteskapet funnet den rikeste oppfyllelse som tenkes kan.”⁴ ■

Artikkelforfatterne bor i Utah, USA.

NOTER

1. L. Whitney Clayton, “Ekteskap Se og lær,” *Liahona*, mai 2013, 83.
2. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
3. Se Richard G. Scott, “Ekteskapets evige velsignelser,” *Liahona*, mai 2011, 96.
4. James E. Faust, “Berik ditt ekteskap,” *Liahona*, april 2007, 4.

DELTA I DISKUSJONEN

Ting å grunne på til søndag

- Hvilke egenskaper og holdninger bidrar til de sterkeste og lykkeligste ekteskap og familier?
- Hva gjør du nå som vil hjelpe ditt fremtidige ekteskap og din familie å holde seg sterk og lykkelig?

Ting du kan gjøre

- Fortell noen venner om ditt mål om å gifte deg og stifte familie, og fortell dem hvorfor.
- I kirken kan du fortelle hvorfor du ser frem til ekteskap og familie, og hvordan du forbereder deg.

Av eldste
Jeffrey R. Holland

i De tolv apostlers
quorum

*Medlemmene av De
tolv apostlers quorum
er spesielle vitner om
Jesus Kristus.*

Er det nok nå at jeg bare *tror* Kirken er sann?

Du har kanskje
mer tro enn
du er klar over.

Tro er alltid
første trinn mot
å få vite noe.

Hold fast på det dere
allerede vet, og stå
sterkt til ytterligere
kunnskap kommer.

Jesus Kristus selv
sa: "Frykt ikke,
bare tro" (se
Markus 5:36).

*Fra "Herre, jeg tror!" Liahona,
mai 2013, 93-95.*

“Voks i tro.
Erklær din tro!
La din tro synes!”

Eldste Russell M. Nelson
i De tolv apostlers quorum

Jeg følte Den hellige ånd

Av Yichen, 6 år, Taiwan

Jeg spurte ofte mine foreldre hva det vil si å "føle Den hellige ånd". Jeg hadde hørt dem snakke om det, men jeg var ikke sikker på hva den følelsen var. Mamma fortalte meg at det var en veldig god følelse, men jeg var likevel ikke sikker på hva det betydde.

En morgen løp min ett år gamle bror rundt og var så uheldig å slå hodet mot en varmeovn. Han fikk et stort kutt i hodet. Han gråt, og han blødde. Jeg var veldig redd og bekymret. Mamma tok seg av kuttet og satte bandasje på det.

Så fulgte hun meg til skolen.

På skolen var jeg fortsatt redd og bekymret for broren min. Så husket jeg at jeg kunne be. Jeg gikk inn på toalettet og ba oppriktig til vår himmelske Fader

om at han ville velsigne broren min. Etter bønnen var jeg ikke redd lenger. Jeg følte stor fred, og jeg gikk tilbake til klasserommet.

På vei hjem den dagen, fortalte jeg mor hva som hadde hendt. Hun fortalte meg med glede at den varme, fredelige følelsen jeg hadde, var Den hellige ånd som trøstet meg. Hun sa at vanligvis taler ikke Den hellige ånd til oss slik andre mennesker snakker til oss. I stedet gir han oss en fredelig følelse.

Etter dette la jeg merke til andre ganger da jeg følte Den hellige ånd. Da pappa ga mamma en velsignelse, lukket jeg øynene og prøvde å være ærbødig. Da fikk jeg den varme følelsen igjen. Jeg vet at for lettere å føle Den hellige ånd, må vi være ærbødige. ■

Isas velsignelse

Av Mackenzie Van Engelenhoven

Basert på en sann historie

“Mitt hjem er alltid rikt velsignet av prestedømmets store kraft” (Barnas sangbok, 102).

“**E**r det noe som plager deg?” spurte mamma Isa på trikken hjem fra kirken.

Isa stirret ut på kanalene som krysset Amsterdams gater. “Primærlæreren min sa at det å ha prestedømmet i hjemmet er en velsignelse,” sa Isa. “Men pappa har ikke prestedømmet, så vi kan ikke være velsignet.”

“Vi kan fortsatt ha prestedømmet i hjemmet vårt, selv om faren din ikke er medlem av Kirken,” sa mamma. “Det er mange verdige prestedømsbærere i menigheten som kan hjelpe deg. Hva med bror Van Leeuwen, hjemmelæreren vår?”

Isa likte bror Van Leeuwen. Han hadde alltid med seg *stroopwafels*, Isas yndlingsmåkake, og snakket med henne om naturfag, det beste faget hennes. Men i kirken fortalte de andre barna at fedrene deres ga dem prestedømsvelsignelser når de var syke eller lei seg. Isa kunne ikke be sin far om en velsignelse.

“Jeg er glad i pappa,” sa Isa. “Men jeg skulle ønske han hadde prestedømmet.”

Da de kom hjem, var pappa på kjøkkenet og laget middag. “Hvordan

var det i kirken?” ropte han til dem.

Isa svarte ikke. I stedet gikk hun inn på rommet sitt og slengte seg ned på sengen. Hun ønsket at ting var litt annerledes.

Uken etter måtte Isa ta en stor prøve på skolen. Alle barn i Nederland må ta en prøve når de er 12 år for å finne ut hvor de skal gå på skole neste år. Selv om Isa hadde studert flittig og var forberedt, var hun veldig nervøs. Kvelden før følte det som om hun hadde knuter i magen. Hun fikk ikke sove. Mens hun lå og vred seg i sengen, husket hun lærdommen fra Primær om å be om en prestedømsvelsignelse hvis du er redd. Selv om faren hennes ikke kunne gi henne en velsignelse, visste hun at hennes himmelske Fader ville hjelpe henne hvis hun spurte.

Isa sto opp av sengen og gikk inn i stuen. Mamma var på jobb, men pappa satt på sofaen og så på TV.

“Er alt i orden?” spurte pappa.

“Jeg er veldig nervøs for prøven i morgen,” sa Isa. “Tror du vi kan ringe bror Van Leeuwen og be ham om å gi meg en velsignelse?”

“Det syns jeg er en god idé,” sa pappa. “Jeg skal ringe ham.”

Snart kom bror Van Leeuwen

og hans sønn Jaan og ga Isa en velsignelse. Bror Van Leeuwen ba vår himmelske Fader hjelpe Isa å ikke være nervøs for prøven og hjelpe henne å gjøre det bra. Mens bror Van Leeuwen ga Isa velsignelsen, satt pappa i sofaen og foldet armene og lukket øynene.

Etter velsignelsen følte Isa seg mye bedre. Magen hennes var ikke så forknytt lenger, og hun var til og med litt søvnnig. “Lykke til i morgen,” sa bror Van Leeuwen da de gikk. “Du har jobbet veldig hardt, og jeg vet at vår himmelske Fader vil hjelpe deg å gjøre det bra.”

“Jeg er stolt av deg for at du har tro,” sa pappa til Isa mens han la dynen rundt henne igjen. “Selv om jeg ikke er medlem av Kirken, er jeg

“Vi kan leve hver time ‘velsignet ved prestedømmets store kraft’, uansett hva våre omstendigheter er.”

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, “Kraft i prestedømmet,” *Liahona*, nov. 2013, 92.

glad for at du tror på Gud, og jeg håper du vet at jeg også gjør det.”

“Tusen takk, pappa,” sa Isa, og så kysset han henne på kinnet.

Da hun krøp under dynen, følte Isa seg lykkelig og rolig. Hun var takknemlig for å ha en far som elsket henne. Hun var glad for at pappa trodde på vår himmelske Fader og Jesus. Og hun visste at prestedømmet alltid kunne velsigne henne og hennes hjem. ■

Artikkelforfatteren bor i Massachusetts, USA.

Av eldste Kazuhiko
Yamashita
i De sytti

En fårete løve

“Jeg er Guds kjære barn som han har sendt til jord” (Barnas sangbok, 2).

En av mine favoritthistorier er historien om Lambert, den fårete løven. Den ble kjent i en tegneserie for noen år siden.

Lambert var en løveunge som hadde levd sammen med en saueflokk siden han ble født. På grunn av det, trodde han at han var en sau. En vårnatt sov Lambert og flokken fredelig. Plutselig hørte Lambert det skremmende hylet til en ulv i det

ferne. Etersom Lambert trodde han var en sau, begynte han å skjelve.

Hylet ble sterkere, og ulven kom nærmere og begynte å slepe en av sauene vekk. Plutselig fikk Lambert en sterk følelse inni seg som han aldri hadde hatt før. Som et lyn løp han mot ulven for å redde sauene!

Akkurat da innså Lambert noe. “Jeg er ingen sau. Jeg er ikke sønn av en sau. Jeg er sønn av en løve!” tenkte Lambert. Da han jaget bort ulven og beskyttet sauene, ble han klar over sin sanne natur.

Du er Guds barn, og han elsker deg. Før vi ble født på jorden var hver og en av oss en elsket ånd, sønn eller datter i vår himmelske Faders familie. Men mange av oss er ikke klar over dette. Hvis vi vet hvem vi er, kan vi være som løven og bekjempe dårlige ting, slik at vi kan beskytte andre og ikke gå oss vill.

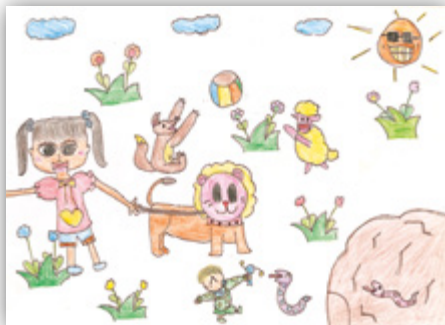
Jeg er takknemlig for de fantastiske gavene som evangeliet og frelsesplanen er. Jeg er takknemlig for at vi vet hvem vi er, slik at vi kan være sterke – akkurat som Lambert. ■

VÅR SIDE

Jeg elsker alt som Jesus Kristus har skapt.
You-en, 6 år, Taiwan

2 Nephi 30:12-15 beskriver tusenårsriket. Jeg håper jeg kan møte Frelseren og leke med dyrene når tusenårsriket kommer.
You-rou, 10 år, Taiwan

Min tegning handler om velsignelsene ved å holde sabbatsdagen hellig (se L&p 59:16). Jeg elsker dyrene.
You-ren, 8 år, Taiwan

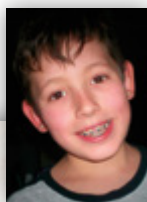
Sau mormon! Sei disro. Vivo ino. Adoro ino.

Jeg er mormon! Jeg vet det. Jeg etterlever det. Jeg elsker det, av Laura N., 8 år, Brasil

Gutten og havet, av Helaman G., 11 år, Mexico, prisvinner i en kunstkonkurranse i regi av sjøforsvarsministeren

Da jeg ble med min far til Buenos Aires Argentina tempel, fikk jeg se mange hellige og vakre rom der. Det var åpent hus, så mange kunne se templet. Snart vil jeg være gammel nok til å komme inn i templet og utføre dåp for de døde. Jeg elsker Jesus Kristus og familien min.

Guido R., 10 år, Argentina

*Mālō e
lelei!**

Jeg er Kaloni fra Tonga

*Jeg liker å gå på
stranden sammen
med familien og leke
i sanden og i sjøen.*

*Jeg liker å danse, drive sport og
male. Jeg hjalp til med å lage et
veggmaleri om frelsesplanen til
Seminar-bygningen.*

*På hverdager tar jeg på
meg skoleuniform. Så går
familien til skolen sam-
men. Pappa jobber på den
videregående skolen, og
mamma er Seminar-lærer.
Jeg har en eldre søster som
heter Dorothy, og en eldre
bror som heter Nelson.*

Mamma og tante bestemte seg for å starte et familieprosjekt for å tjene penger så alle vi søskenbarna kunne dra på misjon en dag. Vi lager kylling kebab og 'otai som vi selger på markedet hver lørdag.

Fra et intervju ved Amie Jane Leavitt

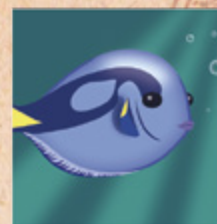
Møt Kaloni fra kongedømmet Tonga. Øyene hennes er kjent som de vennlige øyene.

Har du noen gang hatt en familiepiknik ute på første juledag? Kalonis familie liker å dra på piknik på stranden i julen. Siden det er sommer i desember på den sydlige halvkule, er ikke piknik i julen noe problem! Ti år gamle Kaloni liker å tilbringe mange morsomme høytider sammen med sine tanter, onkler og søskenbarn. ■

* "Hei, venner!" på tongansk.

Jeg ønsker å studere ved universitetet og bli Seminar-lærer som mamma. Jeg vil også dra på misjon og gifte meg i templet. Men i mellomtiden vil jeg bare nyte livet på et vakkert øyparadis.

JEG ELSKER Å SE TEMPLET

Når vi går til skolen, går vi forbi templet. Jeg føler fred når jeg ser templet. Jeg gleder meg sånn til å komme inn en dag.

Nuku'alofa Tonga tempel ble innviet i 1983. Det ble renoverert og gjeninnviet i 2007.

KLAR TIL Å DRA!

Kalonis koffert er pakket med noen av sakene hun liker best. Hvilke av disse sakene ville du pakke i din koffert?

Sunne aktiviteter vil styrke min familie

Av Jennifer Maddy

Lucas kjedet seg. Han vandret rundt i huset for å finne noen å leke med. Broren hans, Ben, spilte på datamaskinen. Søsteren hans, Sophie, sendte tekstmeldinger til venninnen sin. Mamma så gjennom posten, og pappa leste.

“Det er kjedelig her,” sa Lucas.

Pappa kikket opp fra boken sin. “Hva mener du?”

“Vi gjør ikke noe sammen,” sa Lucas. “Vi holder alle på med våre egne ting.”

Pappa lukket boken. “Du har rett,” sa han. “Jeg skal samle familien, så kan vi gjøre noe gøy.”

Lucas gliste. “Fint!”

Noen minutter senere satt familien til Lucas sammen og lurte på hva de skulle gjøre. Sophie ønsket å sende SMS til venninnen sin. Ben ønsket å fortsette å spille dataspillet sitt.

“Min venn Paul liker å gå på turer

sammen med familien,” sa Lucas. “Og Alexanders familie liker å drive sport.”

Men Sophie hadde ikke lyst til å gå ut i det varme været, og Ben kunne ikke drive sport fordi han hadde skadet ankelen.

“Det er morsomme ting for vennene dine å gjøre, Lucas,” sa mamma, “men hva liker *vi* å gjøre som familie?”

Ben sa han likte å spille brettspill. Sophie sa hun likte å lese. Lucas sa han likte kappløp med biler.

“La oss velge en av disse tingene å gjøre akkurat nå,” sa pappa. “Kan vi ikke spille et brettspill først?”

Snart satt alle samlet rundt et spill og begynte å spille. Etter en stund la Sophie vekk telefonen. Ben sluttet se bort på datamaskinen. På slutten av spillet smilte alle sammen, men Lucas smil var det største. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

SANG

- “Familien” (*Liahona*, april 2004, B11)

IDEER TIL SAMTALE I FAMILIEN

Profeten og apostlene forteller oss at det er viktig å tilbringe tid sammen som familie. Å gjøre ting sammen med familien vil hjelpe dere å lære mer om hverandre og ha det gøy sammen. Hva liker familien å gjøre? Snakk om hvordan disse aktivitetene hjelper dere å komme nærmere hverandre. Dere kan sette dere som mål å gjøre én ny aktivitet som familie denne måneden.

EN MÅNED FYLT MED MORO

Planlegg som familie hvilke aktiviteter dere ønsker å gjøre i løpet av måneden. Når dere gjør en aktivitet som er vist her, kan dere klippe ut bildet og tape eller lime det på den dagen dere gjør den. Lag noen som er tomme, for å legge til deres egne aktiviteter!

August 2014

					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Spille et spill

Gå tur sammen

Dra til templet

Dra på sykkeltur

Bade

Ha familiens
hjemmeaften

Ha allsang

Drive sport

Lese en historie

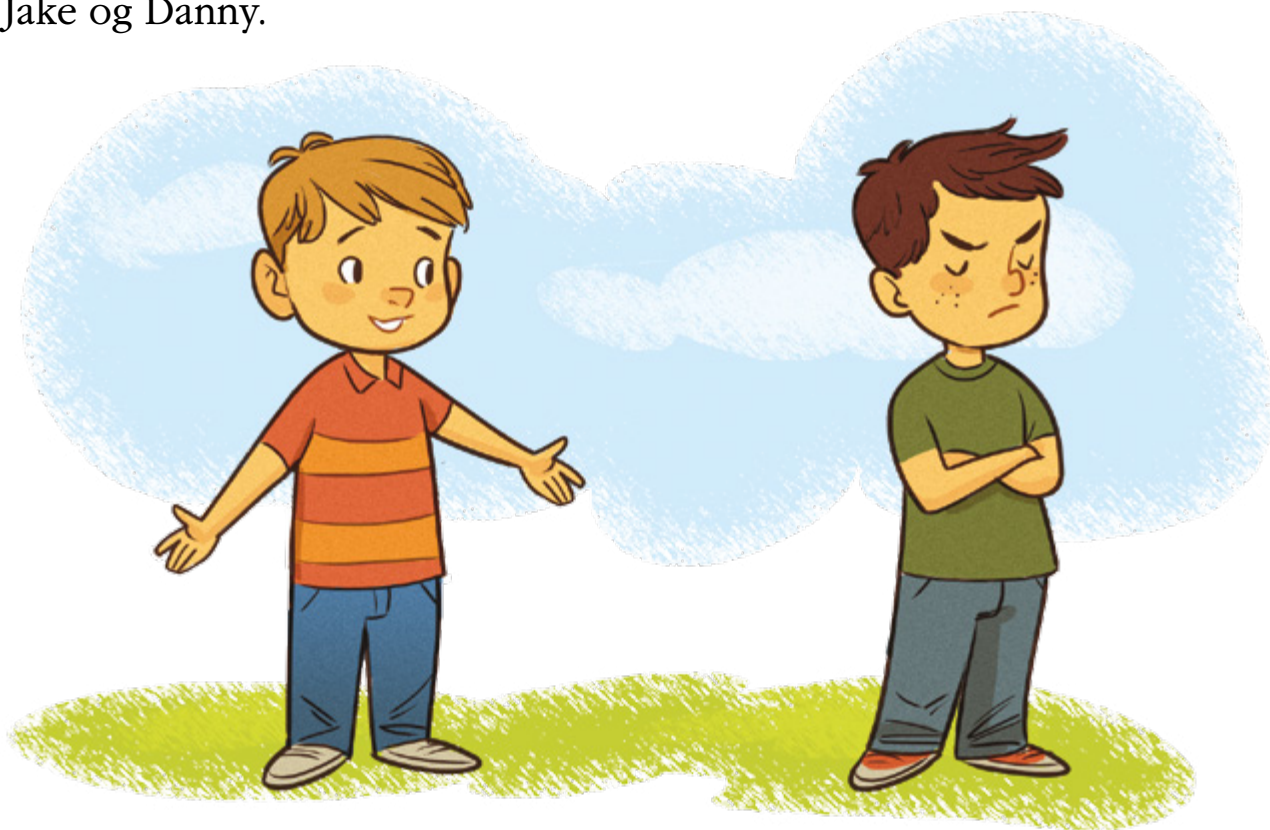
Venner for Eli

Av Jane Nickerson

Basert på en sann historie

Eli prøvde å være en god venn. Men Will ville ikke leke med ham. "Hvis dere leker med Eli, får dere ikke leke med meg," sa Will til Jake og Danny.

Eli spurte Will pent, men Will sa: "Nei. Gå din vei."

Eli prøvde å bli med når de andre guttene lekte sisten. Men ingen ville løpe etter Eli.

En dag tok Eli noen leker med seg til skolen. En ny jente som het Emma, så ham leke.

“Vil du leke med meg?” spurte Eli.

“Ja,” sa Emma. “Det ser gøy ut.”

Jake og Danny spurte: “Kan vi også være med?”
“Ja,” sa Eli.

Will virket ensom.
“Kom, Will,” sa Eli. “Du kan også være med.” ■

Del på lekene

Finn lekene på lekeplassen. Tell så hvor mange barn som deler hver leke.

JEG MÅTTE ERSTATTE MIN FRYKT MED TRO

Av Katherine Nelson

Da hun så meg, visste bestevenninnen min umiddelbart at noe var galt. “Vi slo opp,” sa jeg lavmælt. Jeg kom hjem etter en lang samtale med den unge mannen jeg hadde gått ut med. Selv om vi begge syntes det var trist å skille lag, var vi enige om at det var riktig for oss.

Men etter hvert som ukene gikk, begynte jeg å bli usikker på min beslutning. Hva om jeg aldri finner en annen å gå på stevнемøter med, og aldri gifter meg? Hva om jeg hadde lagt overdreven vekt på vår uforenlighet?

Jeg følte meg så ensom og usikker at jeg til og med vurderte å se om han var villig til å gi forholdet vårt en ny sjanse. Jeg var, slik eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum beskrev, “misfornøyd med nåværende omstendigheter og [hadde] bare... et dystert syn på fremtiden”.¹

En kveld noen uker etter bruddet leste jeg om Frelserens oppstandelse. Lukas-evangeliet forteller at den tredje dagen etter at Frelseren hadde blitt stedt til hvile, gikk trofaste tilhengere for å salve legemet hans med krydder. De oppdaget imidlertid at steinen som dekket graven, hadde blitt rullet bort og legemet var borte.

Hva om jeg aldri finner en annen å gå på stevнемøter med, og aldri gifter meg?

Da viste to engler seg for dem og sa: “Hvorfor søker dere den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstått” (Luke 24:5-6).

Englenes spørsmål gjorde plutselig voldsomt inntrykk på meg. Jeg hadde aldri tenkt på hva de besøkende til Jesu grav kan ha følt da de innså at de lette på feil sted etter sin Frelser. Jeg hadde aldri tenkt på hvilken utfordring det må ha vært for dem å tro at Jesus hadde lagt bak seg gravens forråtnelse og oppstått i herlighet.

Skriftstedet ga en mild irettesettelse. Jeg innså at jeg, i likhet med Frelserens venner, lette på feil sted etter lindring. Å henge i fortiden og “fåfengt lengte etter tidligere tider”² hverken trøstet meg eller motiverte meg til fordelaktig handling. Jeg innså at jeg måtte slutte å lete i graven av tidligere erfaringer. Jeg måtte erstatte min frykt med tro og tillit til at Frelseren kunne skape liv av erfaringer fra min fortid.

Jeg tenker ofte på dette skriftstedet når jeg angrer på valg jeg har tatt eller lengter etter å vende tilbake til øyeblikk jeg har lagt bak meg. På grunn av Frelseren kan vi begynne på nytt. På grunn av Frelseren, kan vi “se oss tilbake for å dra lærdom av gode erfaringer, ikke for å gjenoppleve det som er forbi”, vel vitende om at “det er meningen at vi skal lære av fortiden, men ikke leve i den.”³ Istedenfor å kaste bort tid på anger, kan vi se fremover med tro. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, “Kom Lots hustru i hu!” (andakt ved Brigham Young University, 13. jan. 2009), 3; speeches.byu.edu.
2. Jeffrey R. Holland, “Kom Lots hustru i hu!” 2.
3. Jeffrey R. Holland, “Kom Lots hustru i hu!” 2.

Hvilke valg fører til lykke i familien?

“Vår himmelske Fader har skapt hver av oss unik. Ikke to av oss har nøyaktig de samme erfaringene. Ingen familier er like. Derfor er det ikke overraskende at råd om hvordan man velger lykke i familien er vanskelig å gi. Likevel har en kjærlig himmelsk Fader beredt den samme veien til lykke for alle sine barn. Uansett hvordan våre personlige egenskaper er eller hva våre erfaringer vil være, er det bare én plan for lykke. Den planen er å følge alle Guds bud.”

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

ARBEID LANGSIKTIG

s.42

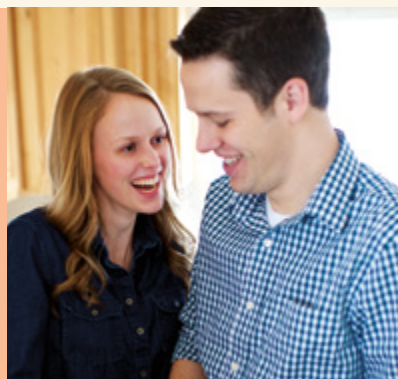
Denne tiden av livet ditt er fullt av raske endringer, men du kan fortsatt gjøre det beste ut av situasjonen uavhengig av din tidsramme.

FOR UNGDOM

s.62

HVORFOR EKTESKAP ER **FANTASTISK!**

Stol på oss: du kommer til å elske å være gift med en evig ledsager, og her er grunnen.

FOR BARN

En fårete løve

s.70

Løven Lambert trodde han var en sau. Så kom en farlig ulv.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

